Περιοδος 2η,
Νο 116
Δεκεμβρης 2002
ειδική έκδοση
τιμή 1 Λίρα

εργατική δημοκρατία

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ Η Ευρώπη του αντικαπιταλισμού

Ειδικό αφιέρωμα στις σελίδες 6 - 11

Πρωτοβουλία "ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ"

Οι μαθητές δείχνουν το δρόμο

Ο Τζορτζ Μπους και τα γεράκια της Ουασιγκτόν εξέφρασαν απο καιρό την επιθυμία τους να επιτεθούν στο Ιράκ με πρόσχημα τον "πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία". Μπροστά στην απειλή ενός νέου εγκλήματος ενάντια στην ανθρωπότητα μια ομάδα μαθητών ξεκίνησε την Πρωτοβουλία "Μαθητές Ενάντια στον Πόλεμο".

Μέσα σε διάστημα δυο μηνών η πρωτοβουλία κατάφερε να φέρει κοντα πάνω απο 100 μαθητές που θέλουν να κάνουν κάτι ενάντια στο νέο σφαγείο που ετοιμάζει ο Μπους για το γειτονικό λαό του Ιράκ. Ακόμη η προοπτική της χρήσης όπλων μαζικής καταστροφής από τον Μπους και το σύμμαχό του, τον πρωθυπουργό της Βρετανίας, Τόνι Μπλερ, είναι ορατή και θέτει το ζήτημα του πολέμου ακόμη πιο επιτακτικά. Έτσι η πρωτοβουλία οργάνωσε την πρώτη της εκδήλωση στο Πανεπιστήμιο με βιντεοπροβολή ντοκιμαντέρ του δημοσιογράφου της ΕΡΤ, Στέλιου Κούλογλου, με την συμετοχή τριάντα ατόμων. Το ντοκιμαντέρ είχε σαν θέμα τις επιπτώσεις απο την χρήση απεμπλουτισμένου ουρανίου στις επιθέσεις ενάντια στο Ιράκ στον πρωτο πόλεμο το 1991.

Ηταν ένα φίλμ που έκανε το αίμα των μαθητών να βράζει μπροστα στην φρίκη που επέφερε η πολεμική μηχανή των ΗΠΑ στον κόσμο του Ιράκ. Τερατογεννήσεις, μικρά μωρά να υποφέρουν από αρρώστειες που είχαν φοβερή άνοδο μετα τον πόλεμο του 1991, όπως την λευχαιμία και τον καρκίνο. Αυτές οι σκηνές έσπρωξαν τους μαθητές να βγουν έξω να οργανωθούν και να κτίσουν μια επόμενη βιντεοπροβολή, αυτήν την φορά με ταινία για τον πόλεμο στο Αφγανισταν και με την συμμετοχή εξήντα ατόμων, απο τους οποίους σαράντα ήταν μαθητές.

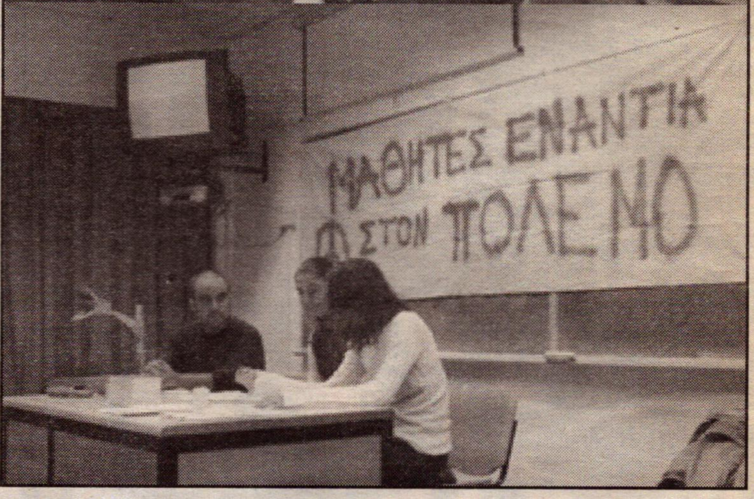

Πάνω φωτό, το μπλόκ της πρωτοβουλίας στη πορεία του πολυτεχνείου. Φωτό δεξιά, απο την βιντεοπροβολή που έγινε στο Πανεπιστήμιο.

Η συζήτηση που ακολούθησε ήταν πολύ ζωντανή και οι μαθητές δημιούργησαν μια ατμόσφαιρα που έσπρωξε ακόμη περισσότερους να γίνουν μέλη της πρωτοβουλίας.

Η ανταπόκριση που βρήκε η πρωτοβουλία ήταν πραγματικά εκπληκτική και αυτό φάνηκε και στην συμμετοχή της στην πορεία μνήμης του πολυτεχνείου στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Η πρωτοβουλία συμμετείχε με δικά της πανώ και πικέττες και προσπάθησε να δώσει ένα αντιπολεμικό χαρακτήρα στην πορεία. Αυτή ήταν και η καλύτερη τιμή στον αγώνα του πολυτεχνείου, στον αγώνα εναντια στη Χούντα που είχε την στήριξη των ΗΠΑ και της ΣΙΑ. Τα συνθήματα της πρωτοβουλίας υιοθετήθηκαν απο αρκετούς απο τους συμμετέχοντες στην πορεία με αποτέλεσμα τα συνθήματα και τα πανό της πρωτοβουλίας να γίνουν σημείο αναφοράς σε όλα σχεδον τα ρεπορτάζ των ΜΜΕ.

Η πρωτοβουλία μαθητές ενάντια στον πόλεμο δείχνει τον δρόμο για το πως μπορεί να δυναμώσει το αντιπολεμικό κίνημα στην Κύπρο. Η ενότητα όσων θέλουν να παλέψουν ενάντια στο πόλεμο είναι η βασική αρχή πάνω στην οποία κτίστηκε η πρωτοβουλία. Αυτή πρέπει να είναι η βάση πάνω στην οποία μπορούν και πρέπει να κτιστούν και άλλες παρόμοιες πρωτοβουλίες στα πανεπιστήμια, τα κολέγια και τους χώρους εργασίας. Τέτοιες πρωτοβουλίες είναι που σπρώχνουν το κίνημα προς τα εμπρος και βάζουν στην ατζέντα τα πραγματικά ζητήματα που πρέπει να απασχολούν το κίνημα σήμερα και ιδιαίτερα τη νεολαία.

Η δήλωση συμμετοχής την οποία οι μαθητές κυκλοφορούν και μαζεύουν υπογραφές συμμετοχής στην Πρωτοβουλία.

ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Οι νέοι πληρώνουν πάντα βαρύ το τίμημα του πολέμου. Είναι οι πρώτοι που σκοτώνονται, που χάνουν τα πάντα και τα όνειρα τους γκρεμίζονται.

Ο Τζορτζ Μπους, με κύριο σύμμαχο τον Τόνι Μπλερ, ετοιμάζεται για ένα νέο πόλεμο στο Ιράκ. Ένα χρόνο μετά το φρικτό πόλεμο στο Αφγανιστάν που ρήμαξε μια από τις φτωχότερες χώρες στο πλανήτη, ετοιμάζεται να αιματοκυλήσει ξανά την περιοχή και να οδηγήσει στο σφαγείο του πολέμου χιλιάδες νέους.

Η προηγούμενη επίθεση τους στο Ιράκ, πριν δέκα χρόνια, άφησε πίσω της περισσότερους από 200,000 νεκρούς και γύρισε τη χώρα στο 18ο αιώνα, ενώ οι κυρώσεις και το εμπάργκο που επέβαλαν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοι τους συνεχίζουν μέχρι σήμερα να σκοτώνουν 5.000 παιδιά κάθε μήνα εξαιτίας των ελλείψεων σε φάρμακα και τρόφιμα.

Η επίθεση στο Ιράκ δεν έχει τίποτα να κάνει με "απελευθέρωση" του ιρακινού λαού ή την "προστασία της ανθρωπότητας" από τα όπλα μαζικής καταστροφής, όπως ισχυρίζεται ο Μπους και οι σύμμαχοί του. Είναι οι ίδιοι που εξόπλισαν και στήριξαν τον Σαντάμ όταν εξυπηρετούσε τα συμφέροντα τους και δεν κούνησαν ούτε το μικρό τους δακτυλάκι όταν βομβάρδισε με χημικά τους Κούρδους το 1988, σκοτώνοντας περισσότερους από 5000 κυρίως γυναίκες και παιδιά. Είναι οι ίδιοι που ανέχονται και στηρίζουν το Ισραήλ που δολοφονεί καθημερινά αθώους Παλαιστίνιους.

Οι πραγματικοί στόχοι των ΗΠΑ πίσω από αυτό το νέο πόλεμο είναι ο έλεγχος των πετρελαίων της περιοχής και να επιβεβαιώσουν την παγκόσμια κυριαρχία τους.

Είναι ένας άδικος πόλεμος που έχει ήδη ξεσηκώσει αντιδράσεις σε ολόκληρο το κόσμο ακόμη και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ και τη Βρετανία. Χιλιάδες νέοι διαδηλώνουν καθημερινά ενάντια στον πόλεμο του Μπους.

Σαν νέοι δεν μπορούμε να μένουμε απαθείς μπροστά σ' αυτό το νέο βάρβαρο έγκλημα που ετοιμάζεται. Θέλουμε να γίνουμε κομμάτι αυτού του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος. Ελάτε να δημιουργήσουμε την Πρωτοβουλία ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ.

Συμμαχία ενάντια στον πόλεμο

Πανέτοιμος είναι ο Μπούς και η στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ να επιτεθούν στο Ιράκ. Σύμφωνα με δημοσιεύματα στις Αμερικάνικες εφημερίδες, το σχέδιο επίθεσης στο Ιράκ προβλέπει επέμβαση μέχρι και 200 χιλιάδων στρατιωτών. Παρά την προσπάθεια να εμφανιστεί το νέο ψήφισμα του ΟΗΕ σαν ελπίδα για τη ειρήνη και την διπλωματία, είναι φανερό ότι μπορεί να έχει καθυστερήσει την επίθεση των ΗΠΑ δεν πρόκειται όμως να την εμποδίσει.

Ο Μπούς επείγεται να χτυπήσει στο Ιράκ οχι βέβαια γιατί ο πρόεδρος του είναι ένας δικτάτορας που κατέχει όπλα μαζικής καταστροφής αλλά γιατί θέλει τον έλεγχο των πετρελαίων της περιοχής, και για να επιβεβαιώση την παγκόσμια επικυριαρχία του.

Σήμερα το Ιράκ είναι μια χώρα υπό διάλυση εξαιτίας του πρώτου πολέμου του πατέρα Μπούς το '91 και του εμπάργκο που επέβαλε όλα αυτά τα χρόνια ο ΟΗΕ. Μέχρι σήμερα υπολογίζεται ότι μισό εκατομμύριο άνθρωποι έχουν χάσει την ζωή τους, τα περισσότερα παιδία κάτω των πέντε χρονών, σαν συνέπεια του πολέμου και του εμπάργκο, εξαιτίας των ελλείψεων σε φαρμακα και τρόφιμα.

Σε ολόκληρο το κόσμο η πρόθεση του Μπούς να χτυπήσει ξανά το Ιράκ ξεσηκώνει θύελλα αντιδράσεων. Μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσει έχουν γίνει σχεδόν σε όλες τις χώρες. Στην Μεγάλη Βρετανία, που είναι ο κύριος σύμμαχος τους Μπούς, μισό εκατομμύριο διαδήλωσαν ενάντια στο πόλεμο και η Συμμαχία Σταματήστε το Πόλεμο ετοιμάζει την διοργάνωση ακόμα μεγαλύτερων κινητοποιήσεων. Στην Ιταλία έγιναν μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις, στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στην Γερμανία αλλά και στην ίδια την Αμερική εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου κατέβηκαν στους δρόμους σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις που θύμιζαν έντονα την εποχή του Βιετνάμ. Το αποκορύφωμα του αντιπολεμικού ξεσηκώματος ήταν η μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση τους ενός εκατομμυρίου στην Φλωρεντία στα πλαίσια τις συγκρότησης του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ. Όλα αυτά πριν ακόμα ξεσπάσει ο πόλεμος.

Η διάθεση ενάντια στο πόλεμο είναι διάχυτη και στην δική μας χώρα γιατί είναι ένας πόλεμος που γίνεται στην γειτονία μας και μας επηρεάζει άμεσα και γιατί η κυβέρνηση μας δεν είναι αμέτοχη, παίρνει μέρος σε αυτό το πόλεμο. Οπως και για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν η κυβέρνηση συμμετέχει στο πόλεμο στηρίζοντας τις ΗΠΑ παραχωρώντας τα λιμάνια και τα αεροδρόμια για χρήση από την στρατιωτική τους μηχανή. Την ίδια στιγμή που οι Βάσεις χρησιμοποιούνται σαν ορμητήριο και σε αυτό τον πόλεμο.

Η αντιπολεμική διάθεση μέχρι σήμερα έχει εκφραστεί με διάφορους τρόπους. Αυτό που χρειάζεται αυτή τη στιγμή είναι ο συντονισμός και η οργάνωση μαζικών αντιπολεμικών κινητοποιήσεων. Χρειάζεται να δυναμώσουμε την φωνή μας και να γίνουμε κομμάτι του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος. Τα κόμματα, οι οργανώσεις, οι ακτιβιστές που ένωσαν τις δυνάμεις κατά του πολέμου στο Αφγανιστάν, στο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη πρέπει να πάρουν την πρωτοβουλία της συγκροτήσεις μιας Συμμαχίας Ενάντια στο Πόλεμο, ακολουθώντας το παράδειγμα των κινημάτων στις άλλες χώρες.

Η Συμμαχία μπορεί να ξεκινήσει την δουλεία της, με μια αντιπολεμική διακήρυξη γύρο από την οποία να στηθεί καμπάνια μαζέματος υπογραφών και αντιπολεμικών δηλώσεων από πολιτικούς, συνδικαλιστές, δημοσιογράφους, ηθοποιούς, διανοούμενους και απλούς ανθρώπους. Η διοργάνωση συζητήσεων, βίντεοπροβολών, αντιπολεμικών εκδηλώσεων, συναυλιών μπορούν να δώσουν την δυνατότητα μαζικοποίησης του αντιπολεμικού κινήματος, και διοργάνωσης μαζικών αντιπολεμικών διαδηλώσεων. Ηδη για τις 15 του Φλεβάρη έχει οριστεί από το ΕΚΦ σαν μέρα δράσης ενάντια στο πόλεμο. Μέχρι τότες όμως έχουμε πολλά που μπορούμε να κάνουμε.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Το «σχέδιο λύσης» ΟΗΕ–ΕΕ ανακυκλώνει τους ανταγωνισμούς

Ε/Κ ΚΑΙ Τ/Κ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ

Το σχέδιο του Κόφι Ανάν, για την "επίλυση" του Κυπριακού μπορεί να προκαλέσε τις αντιδράσεις των εθνικιστών αλλά είναι φανερό οτι έγινε δεκτό με ικανοποίηση από την ελληνοκυπριακή αλλά και την ελληνική κυβέρνηση. Ο Κληρίδης αφού συναντήθηκε με τον Σημίτη και με τη σύμφωνη γνώμη του Εθνικού Συμβουλίου απάντησε ότι δέχεται το σχέδιο σαν βάση για διαπραγμάτευση για τελική διευθέτηση του Κυπριακού.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτοί που αντέδρασαν τόσο έντονα στο σχέδιο, οι Νέοι Ορίζοντες, η εκκλησία και κάποια προσφυγικά σωματεία δεν θα ήταν ικανοποιημένοι παρά μόνο με μια ελληνική Κύπρο και τους τουρκοκύπριους να ζούν υπο καθεστώς μοιοψηφίας. Δεν θα ήταν ικανοποιημένοι παρά μόνο με μια διευθέτηση σαν αυτή που υπήρχε πρίν το '74. Τα διάφορα επιχειρήματα περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ευρωπαϊκού κεκτημένου πολύ λίγο πείθουν αφού κανένας απο αυτούς που σήμερα αντιδρούν δεν είπε ποτέ λέξη για τα δικαιώματα των τουρκοκυπρίων όταν ήταν αποκλεισμένοι απο την εθνοφρουρά και τον ελληνικό στρατό σε θύλακες που αποτελούσαν μόλις το 4.8% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας απο το 1964 μέχρι το '74. Ούτε βέβαια κανείς απο αυτούς ζήτησε ποτέ την τιμωρία αυτών που δολοφονούσαν αμάχους τουρκοκύπριους, απο το '63, μέχρι το '74. Ειναι πραγματικά κρίμα που με αυτό τον εθνικιστικό συρφετό συντάχθηκε και το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών.

Οι μήνες του μέλιτος μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας κρατούν όσο εξυπηρετούνται τα συμφέροντα τους. Μετά ξανά προς την αντιπαράθεση και την σύγκρουση τραβούν.

Κυριαρχία

Ούτε όμως και αυτοί που έχουν αποδεχτεί το σχέδιο Ανάν σαν βάση για διαπραγμάτευση έχουν καλύτερες προθέσεις απέναντι στους τουρκοκύπριους. Γι αυτό εξάλλου και όλοι δηλώνουν ότι θα διεκδικήσουν αλλαγές. Ολες οι αλλαγές που ζητούν, στην ουσία σημαίνουν περιορισμο των δικαιωμάτων των τουρκοκυπρίων.

Μπορεί το σχέδιο Ανάν να μην ικανοποιεί πλήρως την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη αλλά είναι σίγουρο οτι της δίνει την δυνατότητα να αποκτήσει ξανά κάποιο έλεγχο στο βόρειο τμήμα του νησιού. Πέρα απο το ότι θα έχει ουσιαστικά τον έλεγχο του κεντρικού κράτους που θα διοικήται απο ένα εξαμελές συμβούλιο εκ των οποίων οι 4 θα είναι ελληνοκύπριοι και οι 2 τουρκοκύπριοι ενώ ο πρόεδρος θα είναι για 20 μήνες ελληνοκύπριος και 10 μήνες τουρκοκύπριος, έχει και την οικονομική δύναμη που της επιτρέπει να ελπίζει ότι θα μπορέσει να ξαναβάλει χέρι σε ολόκληρη την Κύπρο.

Το κατά κεφαλήν εισόδημα στην ελληνική πλευρά είναι τριπλάσιο απ' ότι στην τούρκικη. Ο πληθωρισμός στην ελληνική πλευρά είναι 4% και στην τουρκική πάνω από 45%.

Η απελευθέρωση της επιχειρηματικής δράσης σε ολόκληρο το νησί που αναπόφευκτα θα έλθει μετά απο μερικά χρόνια θα είναι για τους ελληνοκύπριους καπιταλιστές μεγάλη ευκαιρία για μπίζινες ενώ θα μπορούν άμεσα να εκμεταλλευτούν τους τουρκοκύπριους εργάτες που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση. Ηδη όλοι βλέπουν τους τουρκοκύπριους να «αντικαθιστούν» τους ξένους εργάτες.

Οταν η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη μιλά για επαναφορά των περιουσιών στους πρόσφυγες δεν μιλά για τους φτωχούς ανθρώπους. Αλλά για επαναφορά των ξενοδοχείων της Αμμοχώστου στους ελληνοκύπριους ξενοδόχους και της εκκλησιαστικής περιουσίας στα χέρια της κυπριακής εκκλησίας.

Πρόσφυγες

Με βάση το σχέδιο Ανάν 85 χιλιάδες ελληνοκύπριοι πρόσφυγες θα μπορουν να πάνε πίσω στα σπίτια τους και τις περιουσίες τους. Την ίδια στιγμή βέβαια θα μετακινηθούν 50-60 χιλιάδες τουρκοκύπριοι που ζούν αυτή τη στιγμή σε αυτές τις περιοχές. Στην ουσία θα πρόκειται για μια νέα προσφυγοποίηση αφου οι άνθρωποι που ζουν σε αυτά τα σπίτια μερικοί για τριάντα σχεδόν χρόνια έχουν δημιουργήσει τη ζωή τους εκεί, έχουν φτιάξει τις οικογένειες τους, έχουν παντρέψει τα παιδιά τους έχουν θάψει τους γονιούς τους, έχουν με δυο λόγια δημιουργήσει παρόμοιες ρίζες με αυτούς που ξεριζώθηκαν το '74.

Το ότι θα τους δωθούν αποζημιώσεις δεν αποτελεί με κανένα τρόπο δικαιολογία γι αυτή τη νέα τραγωδία. Οσοι νομίζουν το αντίθετο ας σκεφτούν αν θα δέχονταν οι ίδιοι να εγκαταλήψουν το δικό τους σπίτι, στο οποίο γεννήθηκαν, μεγάλωσαν, παντρέφτηκαν γέννησαν τα παιδία τους, εφτιαξαν τους κήπους τους, τη γειτονιά τους και όλ αυτά για τα οποία ο καθένας δίνει ένα μέρος της ζωής του και να πάνε να ζήσουν σε μια άλλη περιοχή επειδή θα τους έδιναν κάποιο ποσό. Μάλλον δεν θα το δέχονταν. Είναι σίγουρο ότι θα χρειαστεί η βία για να γίνει μια τέτοια μετακίνηση, με δεδομένο μάλιστα ότι θα γίνει με βάση τις σκοπιμότητες της κάθε πλευράς και τις δημογραφικές ανάγκες που τις εξυπηρετούν και όχι με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων, τη δουλειά τους, τους φίλους τους και άλλα παρόμοια.

Παρ όλα αυτά οι ελληνοκύπριοι πολιτικοί ηγέτες ζητούν ακόμη περισσότερα και απαιτούν να φύγουν όλοι όσοι έχουν έλθει σαν μετανάστες απο την Τουρκία. Ξεχνούν ότι οι περισσότεροι απο αυτούς έχουν παντρευτεί με τουρκοκύπριους ή τουρκοκύπριες, έχουν κάνει παιδιά, έχουν ριζώσει όπως και ο υπόλοιπος πληθυσμός και δύσκολα ξεχωρίζει απο αυτόν. Χρησιμοποιούν μάλιστα τις ρατσιστικές φοβίες ορισμένων τουρκοκυπριακών κομμάτων για να προβάλουν αυτό το αίτημα σαν κοινό αίτημα με τους τουρκοκύπριους.

Ουτε δικαιοσύνη - Ουτε ειρήνη

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το σχέδιο Ανάν δεν πρόκειτα να φέρει καμιά δικαιοσύνη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο κοινοτήτων. Τέτοια διευθέτηση δεν υπάρχει στο κυπριακό. Ότι θα είναι δίκαιο για την μια πλευρά θα είναι άδικο για την άλλη και το αντίστροφο. Θα είναι απλά ενας συμβιβασμός.

Μπορεί ένας τέτοιος συμβιβασμός να φέρει την ειρήνη και την ασφάλεια στο νησί; Μπορεί να οδηγήσει σε μια εξομάλυνση των σχέσεων Ελλάδας και Τουρκίας για να υπάρξει ειρήνη συνολικά στη περιοχή;

Οχι βέβαια. Το κυπριακό δεν είναι ένα πρόβλημα που προέκυψε επειδή υπήρχαν θρησκευτικές, πολιτισμικές ή άλλες διαφορές αναμεσα στους έλληνες και τους τούρκους κατοίκους του νησιού. Οι πόλεμοι στη Κύπρο ειναι το αποτέλεσμα του καπιταλιστικού ανταγωνισμού ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της Ελλάδας, της Τουρκίας, των ελληνοκυπρίων και των τουρκοκύπρίων για τη κυριαρχία και τον έλεγχο πάνω στο νησί. Ελλάδα και Τουρκία είναι δυό ανταγωνιστικές χώρες που προσπαθεί η κάθε μια να αποκτήσει τον ρόλο της τοπικής υπερδύναμης στη περιοχή. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η ελληνοκυπριακή και η τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη συγκρούστηκαν με στόχο η κάθε μια να αποκτήσει περισσότερο έλεγχο πάνω στο νησί.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ήταν που επέμβαιναν και οι άλλες μεγάλες δυνάμεις για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα ρίχνωντας λάδι στη φωτιά.

Μπορούν να βρούν ένα κοινά αποδεχτό στάτους κβό και να καταλήξουν σε μια διευθέτηση παρά τους ανταγωνισμούς τους;

Βεβαίως μπορούν να βρούν ένα κοινά αποδεχτό συμβιβασμό. Εξάλλου δεν είναι η πρώτη φορά που θα το κάνουν. Και στο παρελθόν υπέγραψαν συμφωνίες όπως της Ζυρίχης. Δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως ότι πρίν ακόμη στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών τους άρχισαν να παραβιάζουν τις συμφωνίες που υπέγραψαν. Οταν τα συμφέροντα τους εξυπηρετούνται μπορούν ακόμη και να περνούν περιόδους προσέγγισης και «μήνες του μέλιτος». Οταν τα συμφέροντα τους συγκρούονται μπορούν να μας οδηγούν στο πόλεμο και τη καταστροφή. Χιλιάδες αθώα θύματα και στις δυό πλευρές έχουν πληρώσει αυτό το βρώμικο ανταγωνιστικό παιχνίδι των αρχουσών τάξεων των δυο πλευρών.

Γι αυτό και άν ακόμη καταφέρουν να καταλήξουν σε μια συμφωνία δεν υπάρχει καμιά εγγύηση ότι αυτο θα οδηγήσει στην ειρήνη και την ευημερία όπως μας υπόσχονται. Την οποιδήποτε στιγμή μπορει να ξαναανάψει η φωτιά του πολέμου. Οι αλλεπάλληλες συμφωνίες στη Γιουγκοσλαβία και στη Παλαιστίνη είναι η καλύτερη απόδειξη ότι οι υπογραφές δεν σημαίνουν τίποτα για τους καπιταλιστές μπροστά στα συμφέροντα τους.

Δικαιολογημένα ο κόσμος ανησυχεί για αυτό το κίνδυνο. Δεν είναι τυχαίο που οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το 58% του κόσμου ανησυχεί για το θέμα της ασφάλειας ενώ μόνο το 24% ανησυχεί για τις συνταγματικές ρυθμίσεις και μόλις το 8% για τις εδαφικές.

ΔιεθνισμόςΑυτοι που δημιούργησαν το πρόβλημα δεν μπορούν να το λύσουν. Μπορεί να μιλούν στο όνομα της ειρήνης, αλλά αυτοί είναι και η μεγαλύτερη απειλή για την ειρήνη.

Αυτή τη φορά μας λένε δεν θα είναι έτσι τα πράγματα, η ένταξη στην Ε.Ε. το εγγυάται. Οπως ακριβώς εγγυήθηκε την ειρήνη στη Γιουγκοσλαβία, στο Ιρακ, το Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη. Λες και δεν είναι η ίδια Ε.Ε. που στηριξε όλους αυτούς τους πόλεμους. Ακόμη μέσα στους κόλπους της η Ε.Ε. συντηρεί προβλήματα όπως το Ιρλανδικό ή των Βάσκων στην Ισπανία.

Η ένταξη στην Ε.Ε. όχι μόνο δεν φαίνεται να εξασφαλίζει την ειρήνη αλλα αντίθετα αυτή τη στιγμή η προοπτική ένταξης στην ΕΕ οξύνει τις εντάσεις, τους ανταγωνισμούς και άρα την επιθετικότητα κι από τις δύο μεριές. Οσο και αν γκρινιάζουν οι ελληνοκύπριοι πολιτικοί για τα χρονοδιαγράμματα του Κοφι Ανάν, η αλήθεια είναι αυτό που κυνικά ομολόγησε ο Γιώργος Βασιλείου, ο διαπραγματευτής για την ένταξη στην Ε.Ε., ότι οι πιέσεις είναι προς την Τουρκία που ασκούνται αυτή τη στιγμή.

Εξάλλου δεν είναι τυχαία η στιγμή που εμφανίζεται αυτό το σχέδιο. Εχει να κάνει όχι μόνο με τη προσπάθεια ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε. αλλα και με τη προοπτική του πολέμου στο Ιράκ.

Γι αυτό το σχέδιο που ετοίμασε ο Ανάν για λογαριασμό των Η.Ε. και της Ε.Ε. όχι μόνο δεν μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη αλλά ανακυκλώνει τους ανταγωνισμούς που δημιούργησαν και τροφοδοτούν το κυπριακό πρόβλημα αλλά και την αστάθεια στην ευρύτερη περιοχή.

Η μόνη πραγματική ελπίδα για την ειρήνη είναι η πάλη των απλών ανθρώπων ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο και στις δυό πλευρές. Είναι ο αγώνας για μια ειλικρινή επαναπροσέγγιση ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυο πλευρών. Είναι ο αγώνας ενάντια στη δική μας άρχουσα τάξη και τις επιδιώξεις της σε βάρος της άλλης πλευράς. Είναι ο αγώνας ενάντια στους εθνικιστές που θέλουν μια ελληνική Κύπρο, τους πολεμοκάπηλους που δεν διστάζουν για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους να οδηγήσουν στο σφαγείο του πολέμου χιλιάδες νέους και στις δυο πλευρές.

Η ελπίδα για την ειρήνη βρίσκεται στην ενότητα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομενων που μπορεί να κτιστεί μέσα απο αυτή την αντιπολεμική δράση και στις δυο πλευρές και τον αγώνα για να ξεφορτωθούμε τους καπιταλιστές και το ανταγωνιστικό τους σύστημα που γεννά τους πολέμους.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Τα γεράκια του πετρελαίου

Για τις σχέσεις του Μπους και της συμμορίας του με τις πολυεθνικές του πετρέλαιου έχουν γραφτεί πολλά. Δυο ακόμα παραδείγματα, όμως, είναι πολύ ενδεικτικά.

Το πρώτο αφορά τον Ντικ Τσένεϊ, αντιπρόεδρο του Μπους και υπουργό «Αμυνας» το 1991 όταν ο μπαμπάς Μπους ισοπέδωνε το Ιράκ. Ο Τσένεϊ ήταν διευθύνων σύμβουλος της Χάλιμπερτον, μιας κατασκευαστικής εταιρίας που ειδικεύεται στο πετρέλαιο.

Το 1998, δυο θυγατρικές της Χάλιμπέρτον πήραν ένα πολύ επικερδές συμβόλαιο. Ανέλαβαν να καθαρίσουν και να επισκευάσουν τους πετρελαιαγωγούς του Ιράκ, όταν χαλάρωσε το εμπάργκο. Το συμβόλαιο ήταν ύψους 24 εκατομμυρίων δολαρίων. Δηλαδή ο Τσένεϊ έκανε κατευθείαν μπίζνες με τον Σαντάμ.

Το άλλο γεράκι στην αμερικάνικη κυβέρνηση είναι η Κοντολίζα Ραϊς, σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας. Πριν απ' αυτό ήταν στο διοικητικό συμβούλιο της Chevron μια από τις μεγαλύτερες πετρελαιοβιομηχανίες. Για να την ευχαριστήσουν για την προσφορά της, οι κολλητοί της στην εταιρία, βάφτισαν με το όνομά της ένα τάνκερ 130.000 τόνων.

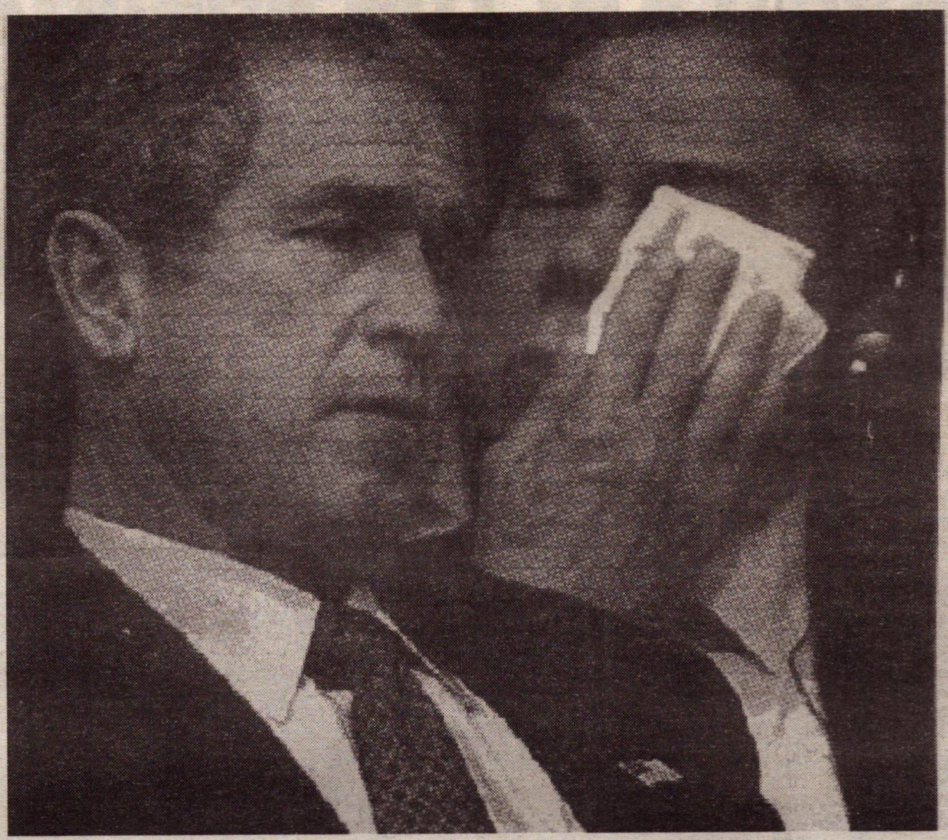

Coca-Cola και PepsiCo

Η Coca-Cola και η PepsiCo αναγκάστηκαν να πληρώσουν πρόστιμο για ...φθορά των Ιμαλαΐων! Ενα ινδικό δικαστήριο επέβαλε πρόστιμο από 2.500 δολαρίων περίπου σ' αυτές και άλλες δέκα εταιρίες, γιατί έγραψαν τον λογότυπό τους στην «σκεπή του κόσμου». Τα βράχια που έγραψαν πάνω τους έχουν ηλικία 45 εκατομμυρίων ετών. Στα αρχαία χρόνια οι Φαραώ έφτιαχναν πυραμίδες για να δοξάσουν το όνομά τους. Τουλάχιστον αυτές χρησίμευαν σε αστρονομικές παρατηρήσεις.

Η McDonald's σκέφτεται να τα μαζεύει σιγά-σιγά...

Η *McDonald's*, η μεγαλύτερη αλυσίδα εστιατορίων 'fast-food' στον κόσμο σαν αποτέλεσμα της κρίσης από την οποία έχει πληγεί η εταιρεία στο εξωτερικό πρόκειται να περιορίσει κατά 175 καταστήματα τον αριθμό των εστιατορίων της σε 10 χώρες του κόσμου. Σύμφωνα με τον οικονομικό διευθυντή της *McDonald's* Κύπρου, Ρένο Ανδρέου, πρόκειται για χώρες της Μέσης Ανατολής και της Λατινικής Αμερικής ανάμεσα στις οποίες... μαντέψτε ποιες: η Αργεντινή, η Τουρκία και η Ιορδανία. Ήδη στην Τουρκία έχουν κλείσει 30 καταστηματα της αλυσίδας. Πάντως οι ζημιές της εταιρείας δεν προέρχονται από τις σπασμένες βιτρίνες των καταστημάτων *McDonald's*! Όπως δήλωσε ο κύριος Ανδρέου «Επικρατεί ένας έντονος αντιαμερικανισμός στις χώρες της Μέσης Ανατολής και της Λατινικής Αμερικής, με αποτέλεσμα να μποϊκοτάρονται τα αμερικανικά προϊόντα». Αραγε να έχει σχέση αυτό το μποϊκοτάρισμα με τις οικονομικές 'παρεμβάσεις' των παγκόσμιων καπιταλιστικών οργανισμών όπως το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα στις φτωχές χώρες της Λατινικής Αμερικής και της Ασίας; Να φταίνε άραγε οι διάφορες στρατιωτικές 'επιχειρήσεις' των ΗΠΑ και του Ισραήλ ενάντια στις χώρες του αραβικού κόσμου και τους Παλαιστίνιους;

Κάθε χρόνο και μια επιχείρηση: μαθήματα "Easy" επιχειρηματικής επιτυχίας!

Σύμφωνα με τον κατάλογο των πιο ακριβοπληρωμένων ανθρώπων της Βρετανίας που δημοσίευσαν οι «Sunday Times» ο «δικός μας» επιχειρηματίας Στέλιος Χατζηιωάννου, γόνος της γνωστής εφοπλιστικής οικογένειας, ιδρυτής και πρόεδρος του ομίλου Easy και της ναυτιλιακής εταιρείας Stelmar, κατατάσσεται όγδοος με κέρδη 63,4 εκατομμύρια λίρες στερλίνες.

Την Παρασκευή 25/10 ο Στέλιος Χατζηιωάννου μίλησε στο ΧΙΛΤΟΝ σαν τιμώμενος προσκεκλημένος στην εκδήλωση του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Λευκωσίας στην οποία ήταν προσκεκλημένοι και πολιτικοί. Ενα από τα μηνύματα του νεαρού κροίσου ήταν πως «Το κράτος δεν πρέπει και δεν μπορεί να είναι καλός επιχειρηματίας και η καλύτερη επιλογή είναι η ιδιωτικοποίηση των ημικρατικών οργανισμών» γεγονός που προκάλεσε ρίγη συγκινήσεως στους παρευρισκόμενους βιομήχανους και επιχειρηματίες! Στο πλαισιο της εκδηλωσης, το ΚΕΒΕ βραβευσε τον τιμώμενο προσκεκλημένο του που δημιουργεί κάθε χρόνο και μια επιχείρηση. Σύμφωνα δε με τις εφημερίδες, ο «Στέλιος» παρέδωσε «μαθήματα» επιχειρηματικής επιτυχίας με την ομιλία που έκανε με θεμα *«Επιχειρηματίας κατά συρροήν: η δημιουργία μιας νέας επιχείρησης κάθε χρόνο»*.

Το πιό σημαντικό όμως, και ίσως και το μόνο, ανάμεσα σ' εκείνα που είπε — και που οι εφημερίδες απλώς προσπέρασαν — ήταν όταν στην εισαγωγη της ομιλιας του είπε και τα εξης: *«Όπως εχω παρδεχθει πολλες φορες, αυτα που πετυχα τα τελευταια δεκα χρονια, που εχω ανεξαρτητη επιχειρηματικη δραστηριοτητα, δεν θα τα πετυχαινα αν δεν ειχα πλουσιο μπαμπα. Ειναι λιγο δυσκολο να πας σε μια τραπεζα και να ζητησεις χρηματα στην ηλικια των 25 ετων για να ξεκινησεις μια ναυτιλιακη εταιρεια και στην ηλικια των 28 για να ξεκινησεις μια αεροπορικη»*. Πες τα Στέλιο...

Ο αντιπρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας αντιλαμβάνεται αλλά δεν καταλαβαίνει!

Ο Ζαν Φρανσουά Ρισάρ, ο αντιπρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας σε συνέντευή του στην εφημερίδα *«Επενδυτής»* (7/9/02) δήλωσε ότι συμφωνεί σε πολλά με όσους διαδηλώνουν κατά της παγκοσμιοποίησης. Μη βιαστείτε όμως να βγάλετε οποιοδήποτε συμπέρασμα γιατι στην ερώτηση «Τι απαντάτε στους διαδηλωτές της Πράγας, του Σιάτλ, της Γένοβας και του Γιοχάνεσμπουργκ;» ο κύριος Ρισάρ είπε τα εξής: *«Οι διαδηλώσεις αυτές δείχνουν ότι κάτι πάει λάθος. Υπ' αυτή την έννοια, μας μεταφέρουν πραγματικά ένα μήνυμα. Έτσι, γνωρίζουμε πλέον εναντίον τίνος είναι οι διαδηλωτές, αλλά δεν ξέρουμε ποιες είναι οι λύσεις που προτείνουν. Με άλλα λόγια είναι καλοί στο να επισημαίνουν τα προβλήματα, αλλά όχι στο να υποδεικνύουν λύσεις.»*

Βέβαια για τον κύριο Ρισάρ, αντιπρόεδρο ενός από τους μεγάλους παγκόσμιους καπιταλιστικούς οργανισμούς που προωθούν τα συμφέροντα των πλούσιων χωρών και των πολυεθνικών σε βάρος δισεκατομμυρίων ανθρώπων στον κόσμο, το σύνθημα του αντικαπιταλιστικού κινήματος «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να συνιστά λύση στο πρόβλημα ότι τα τελευταία 10 χρόνια, την δεκαετία της παγκοσμιοποίησης, η διαφορά ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς του πλανήτη διευρύνεται συνεχώς. Αυτό ήταν εξάλλου το συμπέρασμα της πρόσφατης έκθεσης της ίδιας της Παγκόσμιας Τράπεζας!

Ο Ντέμης Νικολαΐδης της ΑΕΚ και η Μικρασιατική εκστρατεία

Σπάνια μια συνέντευξη ποδοσφαιριστή έχει πολιτικό ενδιαφέρον. Αλλά η συνέντευξη που έδωσε ο Ντέμης Νικολαΐδης στο Βημαγκαζίνο της Κυριακής (13/10/02) έχει -και όχι μόνο για τις προσωπικές απόψεις του «σταρ» της ΑΕΚ. Εκφράζει ένα γενικότερο κλίμα, απόψεις που έχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που συνήθως περιγράφονται από τις εφημερίδες με τα χειρότερα επίθετα, «χούλιγκαν», «ανεγκέφαλοι οπαδοί» και πολλά άλλα.

Ο Νικολαΐδης προέρχεται από οικογένεια προσφύγων από την Μικρά Ασία και παίζει σε μια ομάδα που προέρχεται από την Κωνσταντινούπολη. Αλλά όπως λέει «αισθάνεται μια χαρά» όταν πηγαίνει στην Τουρκία. Και όταν ο δημοσιογράφος τον ρωτάει μήπως αισθάνεται άσχημα γιατί «οι πρόγονοί τους είχαν διώξει τους παπούδες σου» δίνει μια εκπληκτική απάντηση.

«Αυτό είναι ένας μεγάλος μύθος. Μεγαλώσαμε διαβάζοντας βιβλία που παρουσιάζουν τους Τούρκους ως τους χειρότερους δολοφόνους ενώ εμάς ήρωες. Το τουρκάκι στο σχολείο θα μαθαίνει το αντίθετο. Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Οι εκάστοτε κυβερνήσεις διαιωνίζουν το μίσος για έναν λαό προσπαθώντας να κρατήσουν ενωμένους τους Ελληνες. Είναι λάθος αυτό. Είναι ρατσισμός....Αν το σκεφτούμε από την μεριά τους οι Τούρκοι ήταν σε άμυνα. Ο κατακτητής ήταν ο Ελληνας που πήγε να πάρει την Αγκυρα».

Και λίγο παρακάτω δηλώνει «Γεννήθηκα στην Γερμανία, μεγάλωσα στην Αλεξανδρούπολη, 35 χιλιόμετρα από τα σύνορα και πίστευα στον Χριστό. Αν ήμουν 35 χιλόμετρα δεξιότερα θα πίστευα στον Μωάμεθ».

Τέτοιες απόψεις είναι ένα χαστούκι στον εθνικισμό που προσπαθούν να εμφυτεύσουν οι κρατούντες στα μυαλά εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων. Ιδιαίτερα σε ένα χώρο μάλιστα, το ποδόσφαιρο, που γίνεται συστηματικά εργαλείο για την προώθηση του εθνικισμού και του σωβινισμού μέσα στην νεολαία.

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Μια μαρτυρική χώρα στο δρόμο των πετρελαίων του Καυκάσου

Το αιματηρό τέλος της πολιορκίας στη Μόσχα, του θεάτρου που είχαν καταλάβει οι τσετσένοι αντάρτες τον περασμένο Οκτώβρη, μας έδωσε μια εικόνα των βάρβαρων μεθόδων που χρησιμοποιεί το ρώσικο κράτος στην Τσετσενία. Είναι αυτές οι μέθοδοι που δημιούργησαν την κρίση με τους ομήρους.

Ο Πούτιν, οι υπόλοιποι ηγέτες του κόσμου, όπως και τα περισσότερα ΜΜΕ περιγράψανε τους Τσετσένους σαν φανατικούς τρομοκράτες. Στην πραγματικότητα, οι Τσετσένοι, είναι που έχουν ζήσει τη φρίκη δύο αιματηρών πολέμων που εξαπέλυσαν οι ηγέτες της Ρωσίας ενάντια στην μικροσκοπική δημοκρατία της Τσετσενίας, τα τελευταία 8 χρόνια.

Προέρχονται από μια χώρα όπου σχεδόν ολόκληρη η βιομηχανία έχει καταστραφεί και τα δύο τρίτα του πληθυσμού έχουν χάσει τα σπίτια τους. Είναι άνθρωποι που προέρχονται από οικογένειες που υπέφεραν κάτω από κύματα βίας και καταστολής εναντίον τους, καθώς όλοι οι Ρώσοι ηγέτες έδιναν τα πάντα για να τους αρνηθούν το δικαίωμα να ελέγχουν την ίδια τους τη χώρα.

Ο Βλαντιμίρ Πούτιν ανέβηκε στην εξουσία εξαπολύοντας έναν ανελέητο πόλεμο ενάντια στην Τσετσενία. Αφότου εισέβαλαν στην Τσετσενία τον Οκτώβρη του 1999, τα ρώσικα στρατεύματα έχουν σφαγιάσει δεκάδες χιλιάδες αμάχων. Εχουν χρησιμοποιήσει πυραύλους αερίων, που αδειάζουν τα πνευμόνια των ανθρώπων, βόμβες, νευροπαραλυτικά αέρια και άλλες δολοφονικές μεθόδους για να τρομοκρατήσουν τον τσετσενικό πληθυσμό.

Οι ρώσικες βόμβες μετέτρεψαν στην κυριολεξία το Γκρόζνι, την πρωτεύουσα της Τσετσενίας, σε συντρίμμια. Ο πληθυσμός του Γκρόζνι σήμερα είναι έξι φορές μικρότερος από ότι ήταν πριν από 10 χρόνια. Νοσοκομεία, σχολεία και σπίτια έχουν κατεδαφιστεί σε ολόκληρη την Τσετσενία. Ρώσικα στρατεύματα έχουν ισοπεδώσει ολόκληρα χωριά. Εχουν σκορπίσει πάνω από μισό εκατομμύριο νάρκες στη χώρα που σκοτώνουν ανθρώπους σε βδομαδιάτικη βάση.

Χιλιάδες άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να ζουν ακόμη κάτω από πρωτόγονες συνθήκες. Χωρίς φαγητό, θέρμανση, φως και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Και χιλιάδες ακόμη ζουν σε αυτοσχέδια προσφυγικά στρατόπεδα.

Το 2000 ο Πούτιν ισχυρίστηκε ότι θα κέρδιζε τον πόλεμο στην Τσετσενία. Αλλά 85.000 ρώσοι φαντάροι έχουν ακόμη υπό κατοχή τη χώρα, και συνεχίζουν να βομβαρδίζουν τα σπίτια του κόσμου, να καταστρέφουν χωριά και να συλλαμβάνουν αμάχους.

Ο Πούτιν κλιμάκωσε την επίθεση του στην Τσετσενία μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Ο Τζορτζ Μπους και ο Τόνι Μπλερ του έδωσαν το πράσινο φως να συνεχίσει το αιματηρό του έργο σε αντάλλαγμα για την υποστήριξη της Ρωσίας στον «πόλεμο εναντίον της τρομοκρατίας». Ο Πούτιν έχει επανειλημμένα συγκρίνει τον πόλεμο που διεξάγει εναντίον των Τσετσένων με τον πόλεμο των ΗΠΑ εναντίον της «τρομοκρατίας». Το Παρατηρητήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αναφέρει ότι η Ρωσία έχει αυξήσει τη βία της στην Τσετσενία τον τελευταίο χρόνο -τα ανεξέλεγκτα βασανιστήρια, τους βιασμούς και τις εκτελέσεις Τσετσένων αμάχων. «Οι άμαχοι αντιμετωπίζουν την καθημερινή απειλή του να βρεθούν αδικαιολόγητα φυλακισμένοι, να βασανιστούν, ή να 'εξαφανιστούν'», λέει η Ελίζαμπεθ Αντερσεν από την οργάνωση.

Συμφέροντα

Η Τσετσενία βρίσκεται στην οροσειρά του Καυκάσου που εκτείνεται μεταξύ της Μαύρης Θάλασσας και της Κασπίας. Ηταν πάντα μια περιοχή στρατηγικής σημασίας για τη ρώσικη άρχουσα τάξη. Βρίσκεται κοντά στα τεράστια αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου στην περιοχή της Κασπίας. Ο πόλεμος του Πούτιν είναι η πιο πρόσφατη καταστροφή που έχει επιβάλει η Ρωσία στην Τσετσενία. Είναι πάνω από 200 τα χρόνια της καταστολής - από τους Τσάρους του 18ου και του 19ου αιώνα, και έπειτα από τον Στάλιν και ακόμη πιο πρόσφατα από τον Μπόρις Γέλτσιν και τον Πούτιν.

Η άρχουσα τάξη της Ρωσίας ήθελε πάντα να τσακίσει το αίτημα της αυτοδιάθεσης των Τσετσένων έτσι ώστε να διαφυλάξει τα συμφέροντά της στην περιοχή. Η Τσετσενία καταλήφθηκε από την Τσαρική Ρωσία, που αντιμετώπισε τη χώρα με το ίδιο είδος βαρβαρότητας που αντιμετώπιζε η βρετανική άρχουσα τάξη τις αποικίες της στην Ινδία και την Αφρική. Η καταπίεση συνεχίστηκε τον 20ο αιώνα.

Η μόνη σύντομη περίοδος ελευθερίας από την καταπίεση ήρθε τα χρόνια αμέσως μετά την Ρώσικη επανάσταση του 1917. Η Τσετσενία και άλλα κράτη του Καυκάσου κέρδισαν ένα βαθμό ανεξαρτησίας. Αλλά αυτή η ανεξαρτησία διαλύθηκε όταν ο Στάλιν ήρθε στην εξουσία και πήρε πίσω όλες τις κατακτήσεις της επανάστασης. Ο Στάλιν χρησιμοποίησε βάναυσες μεθόδους για να υποτάξει τους ανθρώπους για να διατηρήσει την κυριαρχία του και να αναδείξει τη Ρωσία σε παγκόσμια δύναμη

Το 1944 ο Στάλιν εξόρισε ολόκληρο τον πληθυσμό της Τσετσενίας. 500.000 ανθρώπους. Μεταφέρθηκαν με τη βία χιλιάδες χιλιόμετρα στις παγωμένες στέπες του Καζακστάν. Πάνω από ένα τρίτο των ανθρώπων πέθαναν από το κρύο στη διαδρομή ή δεν επέζησαν το χειμώνα. Ο Στάλιν ξεκίνησε μια εκστρατεία για να εξαφανίσει την Τσετσενική κουλτούρα. Τα τσετσενικά βιβλία κάηκαν, πλάκες από τα νεκροταφεία γκρεμίστηκαν και χρησιμοποιήθηκαν στα πεζοδρόμια.

Ο διάδοχος του Στάλιν, ο Χρουστσόφ, επέτρεψε στους Τσετσένους να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, μόνο το 1957. Αλλά η δημόσια συζήτηση γύρω από τις απελάσεις ήταν απαγορευμένη μέχρι το 1989. Οταν διαλύθηκε η Σοβιετική Ενωση, στις αρχές της δεκαετίας του '90, η Τσετσενία αποσχίστηκε από την Ρωσία και διακήρυξε την ανεξαρτησία της.

Στα τέλη του 1994 η Ρωσία εισέβαλε στην Τσετσενία και ξεκίνησε έναν αιματηρό πόλεμο που κράτησε σχεδόν δύο χρόνια. Περίπου 80.000 άνθρωποι, στη μεγάλη τους πλειοψηφία άμαχοι, σφαγιάστηκαν σ' εκείνο τον πόλεμο. Αλλά ο κόσμος της Τσετσενίας αντιστάθηκε χρησιμοποιώντας τακτική αντάρτικου. Ανάγκασαν τη Ρωσία να αποσυρθεί το 1997. Και συνεχίζουν να αντιστέκονται σήμερα ενάντια στον πόλεμο του Πούτιν.

Σε ερείπια μετέτρεψαν το Γκρόσνυ οι Ρώσσοι

Οι ισλαμικές ιδέες έχουν κερδίσει πλατύτερη υποστήριξη σαν απάντηση στην ρωσική επιθετικότητα. Ο Πούτιν σήμερα είναι βυθισμένος σ' έναν πόλεμο που υποτίθεται στρέφεται εναντίον της «τσετσένικης τρομοκρατίας», αλλά στην πραγματικότητα είναι εναντίον του τσετσένικου λαού.

Μ' αυτό τον τρόπο έχει δημιουργήσει περισσότερη βία, φτώχεια και χάος που σπρώχνουν τους ανθρώπους στην αντίσταση και θα προκαλέσουν κι άλλα περιστατικά σαν την κρίση με τους ομήρους στη Μόσχα.

Ο Πούτιν αρνείται να αποσυρθεί από την Τσετσενία και να επιτρέψει στον τσετσένικο λαό να κυβερνήσει και να ελέγξει την ίδια του την πατρίδα. Προτίμησε να οδηγήσει στην ασφυξία και να δηλητηριάσει Ρώσους πολίτες από το να κάνει οποιονδήποτε συμβιβασμό με το αίτημα των Τσετσένων για αυτοδιάθεση.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

ΣΑΡΩΣΕ Ο ΛΟΥΛΑ

Η μεγαλύτερη νίκη απ' τον καιρό του Αλιέντε

Με 61% κέρδισε τις προεδρικές εκλογές στη Βραζιλία ο Λούλα, ο υποψήφιος του Κόμματος των Εργαζομένων (PT). Ο Σέρα, υποψήφιος της παλιάς κυβέρνησης πήρε το 39%. Πρόκειται για πολιτικό σεισμό. Είναι πρώτη φορά που ένα κόμμα που βασίζεται στους εργάτες κερδίζει εθνικές εκλογές στη Λατινική Αμερική μετά τη νίκη του Αλιέντε στη Χιλή το 1970. Αυτός ο σεισμός συμβαίνει την ίδια στιγμή που στα νότια της Βραζιλίας, η οικονομική κρίση έχει χτυπήσει την Αργεντινή και την Ουρουγουάη. Στα δυτικά της, η Παραγουάη βρίσκεται σε κοινωνική έκρηξη ενώ στην Κολομβία μαίνεται ο εμφύλιος πόλεμος.

Το PT είναι ένα κόμμα που γεννήθηκε από τους εργατικούς αγώνες της δεκαετίας του '70, τους αγώνες που κατάφεραν να ρίξουν τη χούντα στα τέλη εκείνης της δεκαετίας. Ο Λούλα αναδείχτηκε ως ηγέτης των απεργιών των μεταλλεργατών στη ζώνη του Σάο Πάολο.

Το PT κατάφερε να μεγαλώσει την εργατική του βάση σε εκατοντάδες χιλιάδες μέλη, πολλά από τα οποία διακινδύνευσαν τη ζωή τους παλεύοντας να ρίξουν το παλιό καθεστώς. Ο Λούλα έχει κατέβει άλλες τρεις φορές υποψήφιος. Ομως κάθε φορά ολόκληρη η άρχουσα τάξη έκανε τα πάντα για να τον σταματήσει. Τα ΜΜΕ δημοσίευαν ψεύτικες ιστορίες για την προσωπική του ζωή. Οι πλούσιοι απειλούσαν να πάρουν τα κεφάλαιά τους στο εξωτερικό. Τον κατηγορούσαν ότι θα δημιουργήσει οικονομική κρίση γιατί τολμούσε να καυτηριάσει τις τεράστιες ανισότητες της χώρας.

Στις περασμένες εκλογές ο αντίπαλος του Λούλα, ο Καρντόσο απειλούσε πως αν εκλεγεί ο Λούλα θα γινόταν υποτίμηση του νομίσματος. Τελικά ο Καρντόσο κέρδισε και έκανε ο ίδιος υποτίμηση με τη στήριξη του ΔΝΤ. Σ' αυτές τις εκλογές, οι βραζιλιάνικες και αμερικάνικες πολυεθνικές ξαναπροσπάθησαν να κάνουν το ίδιο κόλπο. Αποσύρθηκαν κεφάλαια και υποτιμήθηκε το νόμισμα. Αντί όμως να κάνει τον κόσμο να καταψηφίσει τον Λούλα, μεγάλωσε την οργή ενάντια στην κυβέρνηση του Καρντόσο.

Μέτρα

Οι πολυεθνικές σιγά σιγά καταλάβαιναν ότι έπρεπε να συμβιβαστούν με την προοπτική του PT στην εξουσία. Δυστυχώς ταυτόχρονα άρχισε και ο Λούλα να συμβιβάζεται. Για να μειωθεί η εκροή κεφαλαίων, πρότεινε κατευναστικά μέτρα στους κερδοσκόπους. Επέλεξε ως αντιπρόεδρό του έναν πλούσιο επιχειρηματία. Δήλωσε ότι αποδέχεται το πρόγραμμα του ΔΝΤ. Ισχυρίζεται ότι έτσι θα γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ των συμφερόντων των πλούσιων και των φτωχών.

Η αντιμετώπισή του αυτή θυμίζει τον Αλιέντε πριν από 32 χρόνια. Ο Αλιέντε νόμιζε πως αν δεν έβαζε χέρι στα προνόμια του στρατού, οι στρατηγοί θα τον άφηναν να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις σε όφελος του λαού. Τρία χρόνια αργότερα οι στρατηγοί έπνιξαν την κυβέρνησή του στο αίμα. Το ίδιο νομίζει και ο Λούλα για τους πλούσιους, ότι όσο κάνει υποχωρήσεις τόσο θα τον αφήνουν να περνάει προοδευτικά μέτρα. Κεντρικό σύνθημα στην πολιτική του PT έχει γίνει το «κοινωνικό συμβόλαιο» που θα φέρει σε συμφωνία τα συνδικάτα, τις εργοδοτικές οργανώσεις και την κυβέρνηση.

Οι πλούσιοι της Βραζιλίας έχουν μια ιστορία δολοφονικής συμπεριφοράς απέναντι στους φτωχούς. Στήριξαν ανοιχτά τη χούντα που βασάνιζε αριστερούς και συνδικαλιστές. Σήμερα υποστηρίζουν παρακρατικές ομάδες της αστυνομίας που διοικούν «τάγματα θανάτου». Τα τάγματα αυτά έχουν στόχο να δολοφονούν τους «ανεπιθύμητους» στις πόλεις της χώρας. Μπορεί να συμβιβαστούν με το Λούλα για λίγο. Αλλά θα αρχίσουν τις απειλές, αν η κυβέρνηση δεν συμβιβαστεί.

Η κυβέρνηση θα δεχτεί όμως και μια αντίθετη πίεση. Τα εκατομμύρια των μελών και των υποστηρικτών του PT θέλουν μια ριζική αλλαγή στην κοινωνία. Η δράση τους μπορεί να εμποδίσει τις υποχωρήσεις της κυβέρνησης. Το Κίνημα των Ακτημόνων Χωρικών, πχ. έχει εκατομμύρια υποστηρικτές. Ζητάει αναδασμό στα κτήματα των μεγάλων γαιοκτημόνων ώστε όλοι οι χωρικοί να έχουν μια αξιοπρεπή ζωή. Η ηγεσία του Κινήματος είναι αντίθετη σε οποιονδήποτε συμβιβασμό του Λούλα.

Στη γειτονική Βενεζουέλα η δράση του κόσμου κατάφερε να αποτρέψει ένα πραξικόπημα των πλούσιων ενάντια στον πρόεδρο Τσάβες. Οι διαδηλωτές απέκλεισαν τους επίδοξους πραξικοπηματίες σε μία μόνο πλούσια συνοικία. Ενα ανάλογο πνεύμα μπορεί να σταματήσει τους πλούσιους και τις πολυεθνικές στη Βραζιλία να χρησιμοποιήσουν την ισχύ τους για να τσακίσουν τη μαζική διάθεση για αλλαγή.

Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος πρέπει να αναλάβει δράση -μαζί με την ηγεσία του PT όταν αυτή πιέζει για πραγματικές αλλαγές, και ενάντιά της όταν προσπαθεί να συμβιβαστεί με τους πλούσιους.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Το μεγάλο άλμα του αντικαπιταλισμού

Το αφιέρωμα που ακολουθεί για τη Φλωρεντία στις σελίδες 6 - 11 είναι κυρίως αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα

Σε κατάμεστες αίθουσες, πολλές φορές με ακροατήριο 5-6 χιλιάδες κόσμο έγιναν οι περισσότερες συζητήσεις στη Φλωρεντία

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ ήταν ένα μεγάλο βήμα μπροστά για το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Δεν ήταν απλά μια επιτυχία, ήταν ένας πολιτικός θρίαμβος. Η οριστική απόδειξη ότι αυτό το κίνημα όχι μόνο δεν οπισθοχώρησε μετά τις 11 Σεπτέμβρη του 2001 αλλά αντίθετα μαζικοποιείται, στρέφεται προς τ' αριστερά. Είναι ένα κίνημα που βρίσκεται στο κέντρο των εκατομμυρίων που κινητοποιούνται σε όλη την Ευρώπη για να σταματήσουν τον πόλεμο του Μπους και των συμμάχων του στο Ιράκ.

Το κλίμα που θα επικρατούσε φάνηκε ήδη από την Τετάρτη 6 Νοέμβρη το βράδυ, όταν 50.000 άνθρωποι πλημμύρισαν την πλατεία της Σάντα Κρότσε για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στους μετανάστες και την αντίθεσή τους στην ρατσιστική "Ευρώπη-Φρούριο". Ο κόσμος ξέσπασε σε χειροκροτήματα μόλις έφτασε στην συγκέντρωση με πορεία η ελληνική Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001. Και μετά αποθέωσε τον Ντάριο Φο και την Φράνκα Ράμα που γελοιοποίησαν την εκστρατεία εκφοβισμού της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι.

Οι τρεις μέρες που κράτησε το ΕΚΦ ήταν ένα συνεχές πανηγύρι αντίστασης στον καπιταλισμό και τον πόλεμο, μια διαρκής μεγάλη συζήτηση για τα επόμενα βήματα του κινήματος και την προοπτική του. Τα στοιχεία που έδωσε η οργανωτική επιτροπή του Φόρουμ μιλάνε για 65.000 ακτιβιστές και ακτιβίστριες που συμμετείχαν στις εργασίες του. Εγιναν 370 συζητήσεις, σεμινάρια, και άλλες εκδηλώσεις. Πάνω από 1.000 εθελοντές εξασφάλισαν την λειτουργία αυτής της διοργάνωσης, δίνοντας και τη δυνατότητα οι ομιλίες να μεταφράζονται σε 5 γλώσσες ταυτόχρονα.

Χιλιάδες

Χιλιάδες άνθρωποι, μερικές φορές μέχρι και 6.000-7.000, στοιβάζονταν στις αίθουσες για να ακούσουν ομιλητές να μιλάνε για το αντιπολεμικό κίνημα, την πάλη για να ανατρέψουμε τον καπιταλισμό, για "έναν άλλο κόσμο και μια άλλη Ευρώπη". Αυτές οι συζητήσεις και εκδηλώσεις έδιναν τον τόνο, τον παλμό στις εργασίες του Φόρουμ.

Για παράδειγμα το σεμινάριο που οργάνωσε το Globalise Resistance και η Πρωτοβουλία Γένοβα την Παρασκευή το μεσημέρι με θέμα "**Αντικαπιταλισμός: τι επιδιώκουμε και πως το πετυχαίνουμε**" -σε μια κατάμεστη αίθουσα με πάνω από 2.000 άτομα- κατέληξε σε μια διαδήλωση μέσα στο χώρο του Φόρουμ με συνθήματα ενάντια στον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Την ίδια μέρα το απόγευμα εκατοντάδες δεν κατάφεραν καν να μπουν στην αίθουσα που γινόταν η συζήτηση με θέμα "**Μη-βία, ανυπακοή και κοινωνικές συγκρούσεις**" με ομιλητές τον **Λ. Καζαρίνι** από τους "ανυπάκουους", τον **Πέτρο Κωσταντίνου** από την Πρωτοβουλία Γένοβα, τη **Χάϊντι Τζουλιάνι**, μητέρα του Κάρλο Τζουλιάνι που δολοφονήθηκε πέρσι στη Γένοβα.

Ιδια ακριβώς εικόνα και στην συζήτηση που διεξαγόταν παράλληλα με θέμα "**Κινήματα και κόμματα**". Εκεί μίλησαν ο **Φ. Μπερτινότι** γραμματέας της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης, ο **Βιτόριο Ανιολέτο** από το Κοινωνικό Φόρουμ, ο **Κρις Νάϊναμ** από το Globalise Resistance, ο **Ο. Μπενσασενό**, ο υποψήφιος του Επαναστατικού Κομμουνιστικού Συνδέσμου (LCR) στις προεδρικές εκλογές της Γαλλίας, ο **Χ. Στρόμπελε** από τους Πράσινους της Γερμανίας.

Θύελλα χειροκροτημάτων και επευφημιών ξέσπασε όταν ο Μπερτινότι έκλεισε την παρέμβασή του δηλώνοντας ότι "*σήμερα η πολιτική αναγενιέται στο μέρος που της αρμόζει στο πεζοδρόμιο... παλεύουμε για μια κοινωνία που όπως έλεγε ο Λένιν κάθε μαγείρισσα θα μπορεί να κυβερνάει*" και για τον Ανιολέτο όταν είπε "*δεν υπάρχει τρίτος δρόμος, δεν είμαστε ένα ρεφορμιστικό κίνημα είμαστε ένα κίνημα ριζοσπαστικό*".

Μια άλλη συζήτηση για τις GATS, τις ιδιωτικοποιήσεις στον τομέα υπηρεσιών που προωθεί ο ΠΟΕ, είχε τόσο μεγάλη συμμετοχή που επαναλήφθηκε τρεις φορές! Το ίδιο μεγάλη συμμετοχή είχαν οι συζητήσεις για τα συνδικάτα και τους εργατικούς αγώνες. Σε μια από αυτές, που συμμετείχαν 2.000 άτομα, η εκπρόσωπος της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων αποδοκιμάστηκε όταν μίλησε για "κοινωνική οικονομία της αγοράς". Οταν ένας ομιλητής δήλωσε ότι οι εργάτες δεν μπορούν να συμμετέχουν στο αντικαπιταλιστικό κίνημα εκατοντάδες φώναζαν από κάτω "Είμαστε εργάτες και ακτιβιστές".

Στα διαλείμματα ανάμεσα στις συζητήσεις χιλιάδες άνθρωποι -στη μεγάλη πλειοψηφία νέοι αλλά και όλων των ηλικιών- συζητούσαν, επισκέπτονταν τα εκατοντάδες περίπτερα οργανώσεων που είχαν στηθεί μέσα στη Φορτέτσα ντα Μπάσο. Κάποια εφημερίδα περιέγραψε αυτή την εικόνα σαν "σούπερ-μάρκετ ιδεών" για να εκφράσει την ποικιλία και την πολυχρωμία αυτού του κινήματος.

Πράγματι ήταν εκεί από τη Διεθνή Αμνηστεία μέχρι το Αναρχικό Κέντρο Αλληλογραφίας και από τις οργανώσεις των Βάσκων μέχρι οργανώσεις για την προστασία του περιβάλλοντος. Ολος αυτός ο κόσμος συζητούσε, διαφωνούσε καμιά φορά έντονα, αλλά πάντοτε στο πνεύμα της ενότητας και του κοινού αγώνα.

Αλλά αυτό που κυριαρχούσε ήταν το "κόκκινο", οι οργανώσεις και τα κόμματα της αριστεράς, και ιδιαίτερα της επαναστατικής αριστεράς. Η Διεθνής Σοσιαλιστική Τάση, στην οποία ανήκει η Εργατική Δημοκρατία, είχε μια ιδιαίτερα δυναμική παρουσία.

Την Πέμπτη το απόγευμα στην ανοικτή συγκέντρωση που έκανε η Τάση στην πλατεία της Φορτέτσα ο ενθουσιασμός και η αισιοδοξία ήταν εμφανή. Εκεί μίλησαν ο **Κρις Μπάμπερι** από το SWP της Βρετανίας και η **Μαρία Στύλλου** από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλαδα που θύμισε ότι "σήμερα 7 Νοέμβρη είναι η επέτειος της επανάστασης του 1917 στη Ρωσία όταν οι εργάτες αυτής της χώρας σταμάτησαν τον πόλεμο ανατρέποντας τον καπιταλισμό".

65.000 άνθρωποι από 105 χώρες συγκεντρώθηκαν στη Φλωρεντία για να συζητήσουν πως θα αλλάξουν ριζικά το κόσμο. Δέκα χρόνια πριν κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανόητο. Ηταν μια γεύση, μια μικρογραφία της κοινωνίας που θέλουμε να χτίσουμε. Το μήνυμα της Φλωρεντίας μπορεί να φτάσει σε κάθε πόλη, σχολειό, πανεπιστήμιο, εργασιακό χώρο, δυναμώνοντας την πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Ο πλούτος και η ζωντάνια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ δεν φάνηκε μόνο στις συγκλονιστικές, τεράστιες συζητήσεις που γινόταν τα πρωϊνά και τα βράδια, αλλά και στις εκατοντάδες μικρότερες που διεξάγονταν ανάμεσα. Συζητήσεις που κάλυπταν κάθε πτυχή της πάλης ενάντια στο σύστημα του πολέμου, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης καθώς και των αναζητήσεων για το πώς θα το ανατρέψουμε.

Τα ελληνοτουρκικά και το κυπριακό είναι πάλι στην επικαιρότητα. Στη συζήτηση με θέμα "**Μεσόγειος από θάλασσα συγκρούσεων σε θάλασσα ειρήνης**" υπήρχαν ομιλητές από την Καταλωνία, την Αλγερία, τη Δυτ. Σαχάρα, το Κουρδιστάν, την Κύπρο την Ελλάδα.

Εισηγητής ήταν ο γνωστός οικονομολόγος **Σαμίρ Αμίν** που τόνισε: "Είναι λάθος να μιλάμε για σύγκρουση ή ακόμα και για διάλογο πολιτισμών γιατί κινδυνεύουμε να χάσουμε το πραγματικό ζήτημα που είναι ότι το σύστημα είναι ιμπεριαλιστικό. Διαφωνώ με τον Τόνι Νέγκρι που λέει ότι το σύστημα έχει περάσει σε μεταϊμπεριαλιστική φάση.

Η Αμερική έχει σαν στρατηγική τη στρατιωτικοποίηση της παγκοσμιοποίησης γιατί αυτό της δίνει το πλεονέκτημα απέναντι στους ανταγωνιστές της. Το πεδίο εφαρμογής αυτής της στρατηγικής ξεκινάει από τη Μεσόγειο, απλώνεται στη Μέση Ανατολή και φτάνει στη Κεντρική Ασία. Γι' αυτό είναι στο κοινό συμφέρον των λαών της Ευρώπης και της Μεσογείου να συγκρουστούν με αυτή την ιμπεριαλιστική στρατηγική".

Ο **Πάνος Γκαργκάνας** που μίλησε για λογαριασμό της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ, ξεκίνησε την παρέμβασή του δηλώνοντας ότι "*τα τρία σημεία που έβαλε ο Σαμίρ Αμίν είναι απαραίτητα για να καταλάβουμε πως θα αντιπαλέψουμε τον ιμπεριαλισμό. Δεν είναι πανίσχυρος, γιατί αυτή η στρατηγική του δημιουργεί αστάθεια π.χ. την ένταση ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Η δικιά μας αντιπροσωπεία στο καράβι που ερχόμασταν αποτελούνταν από Παλαιστίνιους, Τούρκους, Κούρδους, Μακεδόνες και Ελληνες συντρόφους. Μπορούμε να παλέψουμε όλοι μαζί ενάντια στον πόλεμο, στα νεοφιλελεύθερα προγράμματα που επιβάλλει το ΔΝΤ και η Ε.Ε. απαιτώντας ανοιχτά σύνορα*". *Κλείνοντας την συζήτηση ο Σαμίρ Αμίν ευχαρίστησε τον ομιλητή από την Ελλάδα γιατί "συμπλήρωσε στη δικιά μου ανάλυση τι πρέπει να κάνουμε"*.

Μέτωπα

Η πάλη ενάντια στα ρατσιστικά τείχη που υψώνουν οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. είναι ένα από τα κεντρικά μέτωπα του κινήματός μας. Σε μια από τις πολλές συζητήσεις που έγιναν γύρω από αυτό το θέμα, το Σάββατο το πρωί με τίτλο "**Μετανάστες και Ευρώπη-Φρούριο**" ανάμεσα στους ομιλητές ήταν και η **Στέλλα Αλφιέρη** πρώην βουλευτής του ΣΥΝ και μέλος της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ.

Αφού περιέγραψε την ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης του Σημίτη τόνισε ότι "πρέπει να πούμε και τις θετικές εικόνες. Τις αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις που συμμετέχουν απλοί άνθρωποι και που η Πρωτοβουλία Γένοβα είναι κομμάτι τους. Στη Ζάκυνθο πέρσι, η τοπική κοινωνία και οι αρχές προστάτεψαν το καράβι με τους μετανάστες από την απέλαση και σήμερα πολλοί από αυτούς ζουν και εργάζονται στο νησί. Το ίδιο έγινε και στην Κρήτη".

Η καταπίεση και οι διακρίσεις σε βάρος των ομοφυλόφυλων είναι μια ακόμα πλευρά του συστήματος. Στη συζήτηση για αυτό το θέμα με τίτλο "**Ο κόσμος δεν θα μείνει αδιάφορος**" ανάμεσα στους ομιλητές ήταν και ο **Γιώργος Ταξίδης** από την «Πρωτοβουλία ενάντια στην καταπίεση των Ομοφυλόφυλων» στην Ελλάδα. "*Είναι πολύ σημαντικό που δίνουμε τη μάχη ενάντια στο σύστημα όλοι ενωμένοι" τόνισε. "Ο καπιταλισμός παράγει την καταπίεση των ομοφυλόφυλων γιατί χρειάζεται την οικογένεια σαν μηχανισμό αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Οι ιδέες των εργατών αλλάζουν μέσα στον αγώνα, εκεί σπάνε οι προκαταλήψεις. Να βγούμε όλοι ενωμένοι ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στον καπιταλισμό*".

Η συζήτηση για το ποια κοινωνική δύναμη μπορεί να παίξει αποφασιστικό ρόλο στην ανατροπή του καπιταλισμού είναι κρίσιμη. Αυτό ήταν το θέμα και στη συζήτηση "**Πλήθη, τάξη, εξουσία και αντι-εξουσία**" όπου μίλησαν ο **Κρις Χάρμαν** και ο **Ντανιέλ Μπενσαϊντ**.

Ο Κρις Χάρμαν έδειξε πόσο μύθος είναι η άποψη ότι η εργατική τάξη εξαφανίζεται. "Αυτό δεν ισχύει ούτε για την βιομηχανική εργατική τάξη στα κέντρα του καπιταλισμού. Το 1950 υπήρχαν 60 εκατομμύρια εργάτες στις ανεπτυγμένες χώρες, το 1960 120 εκατομμύρια, και το 1995 μετά από χρόνια κρίσης, κλεισιμάτων και απολύσεων αυτός ο αριθμός έπεσε στα 112 εκατομμύρια."

Ο Ντανιέλ Μπενσαϊντ ξεκίνησε λέγοντας ότι τα "προηγούμενα χρόνια το ζήτημα για την επαναστατική αριστερά περιορίζονταν στην αντίσταση στις επιθέσεις του συστήματος, τώρα μπαίνει ξανά η προοπτική της αλλαγής, της εξουσίας." Και κατέληξε λέγοντας "Μπορούμε να μιλάμε για αντι-εξουσία αλλά η εξουσία δεν μας ξεχνάει ποτέ. Ο εχθρός μας είναι πιο ισχυρός από ποτέ. Αλλά τώρα υπάρχει μια νέα γενιά ακτιβιστών που δεν κουβαλάει το βάρος των προηγούμενων ηττών. Πρέπει όμως να μάθει από αυτές, για να μην επαναλάβει τα ίδια λάθη".

Η αντιπολεμική καρδιά του Φόρουμ

Ο πόλεμος στο Ιράκ βρέθηκε στο κέντρο της συζήτησης στη Φλωρεντία. Σε όλες τις συζητήσεις που είχαν σαν κεντρικό θέμα τον πόλεμο, συσπειρώνονταν χιλιάδες ακτιβιστές που γέμιζαν ασφυκτικά τις αίθουσες.

Ανάμεσα στους ομιλητές ήταν ο **Αλεξ Καλίνικος** από το Globalise Resistance, η **Λίντζει Τζέρμαν** και **Ασαντ Ρέμαν** απο τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο στην Ελλάδα, η **Μαρία Στύλλου**, η **Σούζαν Τζορτζ**, η **Ροσάνα Ροσάντα** αριστερή δημοσιογράφος από την Ιταλία, ο **Γιάννης Σηφακάκης**, από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο στην Ελλάδα και ο **Πιέρο Μαϊστρο** από το αντιπολεμικό κίνημα στην Ιταλία.

Σημαντικές παρεμβάσεις έγιναν ακόμη από τον **Ντέιβ Μπέιοκ** εκπρόσωπο των βετεράνων του Βιετνάμ και την **Κολίν Κέλλυ** εκπρόσωπο των οικογενειών θυμάτων της 11ης Σεπτέμβρη ενάντια στον πόλεμο.

Ο **Αλεξ Καλλίνικος** στην εισήγησή του έκανε εκτίμηση για τις εξελίξεις: «Πιστεύω ότι είμαστε σε μια πολύ επικίνδυνη στιγμή. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει πάρει την πολιτική απόφαση για επίθεση στο Ιράκ και περιμένει την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Είμαστε σε επικίνδυνη στιγμή γιατί μπορεί να χρησιμοποιηθούν μέσα μαζικής καταστροφής, από τη μεριά των ΗΠΑ. Σύμμαχοί τους, όπως το Ισραήλ και το Πακιστάν είναι πολύ ισχυρά εξοπλισμένοι.

Ο πόλεμος που έρχεται τώρα δεν είναι αποτέλεσμα τρέλας της κυβέρνησης Μπους. Υπάρχει όμως παράνοια μέσα στην κυβέρνηση. Υπήρχαν τμήματα μέσα στην κυβέρνηση που πρότειναν να ενταχθεί και η Σαουδική Αραβία στον άξονα του κακού και άρα να βομβαρδιστούν οι ιερές πόλεις των μουσουλμάνων, Μέκκα και Μεδίνα. Ομως η γραμμή των ΗΠΑ είναι συνεπής. Εχει στόχο. Και ένας βασικός στόχος είναι το χτύπημα των ανταγωνιστών. Μπορεί να πηγαίνουν μαζί με την Ευρώπη στον πόλεμο, αλλά η διαμάχη ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ευρώπη είναι τμήμα της στρατηγικής. Αλλος στόχος είναι οι εν δυνάμει ανταγωνιστές, όπως η Κίνα. Φοβούνται ότι μια συνεχιζόμενη οικονομική κρίση στη Δύση μπορεί να αναδείξει την Κίνα σαν έναν επικίνδυνο στρατιωτικό ανταγωνιστή. Τρίτος λόγος είναι η συνέχιση της εφαρμογής της νεοφιλελεύθερης ατζέντας. Δεν θέλουν ιδεολογικούς ανταγωνιστές στη μονοκρατορία των ιδεών της ελεύθερης αγοράς, του ΔΝΤ, του ΠΟΕ κλπ. Και τελικά είναι για τα πετρέλαια. Το Ιράκ είναι δεύτερο σε παραγωγή πετρελαίου μετά τη Σαουδική Αραβία. Η επιδείνωση των σχέσεων των ΗΠΑ με τη Σαουδική Αραβία, και λόγω της 11ης Σεπτέμβρη, επιτάχυναν την ανάγκη να βρεθεί άλλος πετρελαιοπαραγωγός σύμμαχος.»

Η **Σούζαν Τζορτζ** μίλησε για τη γενικότερη στρατηγική των ΗΠΑ. «Βρισκόμαστε σε μια νέα στιγμή του κόσμου, όπου η μεγαλύτερη και πιο ισχυρή χώρα της γης, μια υπερδύναμη, οι ΗΠΑ, έχουν αλλάξει την παγκόσμια στρατηγική τους. Η στρατηγική τους τώρα είναι πολύ πιο επιθετική, διαμορφώνουν μια αυτοκρατορία στήνοντας στρατιωτικές βάσεις ανά τον κόσμο. Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη έδωσαν μια τεράστια ευκαιρία στον Μπους να εφαρμόσει στην πράξη αυτή τη στρατηγική. Μετά το Ιράκ, οι ΗΠΑ θέλουν παρουσία σε πολλά μέρη σ' όλο τον κόσμο. Θέλουν να δημιουργήσουν μια παγκόσμια αυτοκρατορία βασισμένη στην οικονομική κυριαρχία και την πολιτισμική υπεροχή όπως το ονομάζει ένας του Μπους».

Ο Αλεξ Καλλίνικος εξήγησε γιατί είναι χρήσιμη και σήμερα η ανάλυση του ιμπεριαλισμού: «Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο καπιταλισμός εκτός από τις πολυεθνικές, τους παγκόσμιους οργανισμούς χρειάζεται και μια τεράστια στρατιωτική μηχανή για την επιβίωσή του. Πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο πως εκτός από τον καπιταλισμό γενικά έχουμε να παλέψουμε και με τον ιμπεριαλισμό». Και γι' αυτό, όπως είπε, δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε: «Τον Σιράκ, το μεγάλο κλέφτη που κέρδισε τις εκλογές με τη βοήθεια του φασίστα Ζαν Μαρί Λεπέν. Τον Σρέντερ που κέρδισε τις εκλογές κάνοντας καμπάνια κατά του πολέμου αλλά είχε στηρίξει φανατικά τον βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας το '99. Δεν εμπιστευόμαστε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, που δεν είναι τίποτα άλλο από μια συμμορία ληστών και φονιάδων. Ποιος συμπληρώνει την πεντάδα μετά τον Μπους, τον Μπλερ και τον Σιράκ; Ο Πούτιν. Ο χασάπης της Τσετσενίας που εντάσσει τις σφαγές του στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας». Και το καθεστώς της Κίνας, που σφαγίασε την εξέγερση των φοιτητών στην πλατεία Τιενανμέν το '89.

Δεν πρέπει να πέσουμε στην παγίδα που έχουν πέσει κάποια μέλη του κινήματός μας. Οπως ο Γουόλντεν Μπέλο που καλωσόρισε τη σύγκρουση ανάμεσα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ, θεωρώντας την Ευρώπη αντίβαρο στην κυριαρχία των ΗΠΑ.»

Η **Μαρία Στύλλου** ξεκίνησε την ομιλία της αναφερόμενη στη διεθνιστική παράδοση της Ρώσικης Επανάστασης και ξεσήκωσε το ακροατήριο: «Σήμερα είναι επέτειος της Ρώσικης Επανάστασης. Πριν από 85 χρόνια αυτή η επανάσταση ήταν που σταμάτησε τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Συνεχίζουμε αυτή την παράδοση. Πρέπει να χτίσουμε σ' αυτή την παράδοση.» Συνέχισε μιλώντας για το που βρίσκεται το κίνημα στην Ελλάδα: «*Εχουμε περπατήσει πολύ δρόμο. Είναι δέκα χρόνια από τον πρώτο πόλεμο στον Κόλπο. Τώρα ξεκινάει ο δεύτερος και μεσολάβησε ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, για τον οποίο είχαμε ένα τεράστιο κίνημα στην Ελλάδα. Μέσα από αυτές τις εμπειρίες φτάσαμε εδώ, όπου όλα τα κινήματα που στις χώρες τους έχτισαν αντιπολεμικές κινητοποιήσεις βρίσκονται μαζί. Ετσι φτάσαμε και στην Ελλάδα, στις 31 Οκτώβρη, να υπάρχει αντιπολεμική κινητοποίηση με συμμετοχή των συνδικάτων και διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις. Αυτό σημαίνει πολλά. Στην Ελλάδα έχουμε σημαντικές στρατιωτικές βάσεις. Το ίδιο στην Τουρκία και την Κύπρο. Γι' αυτό συντονίζουμε στις τρεις αυτές χώρες τις αντιπολεμικές αντιδράσεις. Με συνθήματα όπως: «Κλείστε τις βάσεις, κλείστε το ΝΑΤΟ και ανοίξτε τα σύνορα».*

Ιμπεριαλισμός

Η **Λίντζεϊ Τζέρμαν** έκανε παρατηρήσεις για τις πολιτικές επιλογές μέσα στο αντιπολεμικό κίνημα και καταχειροκροτήθηκε όταν ανέφερε πως «*στη Βρετανία χτίσαμε την πιο πολυπολιτισμική και πολυεθνική διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο με τα συνδικάτα, την Αριστερά, το ειρηνιστικό κίνημα και τη Μουσουλμανική κοινότητα. Το καταφέραμε παίρνοντας καθαρή θέση στο ζήτημα του ιμπεριαλισμού. Καταλάβαμε πως πρόκειται για έναν πόλεμο για τα πετρέλαια και την κυριαρχία των ΗΠΑ. Γι' αυτό δεν πήραμε θέση πως οι Ταλιμπάν και ο Σαντάμ Χουσεΐν είναι ίσοι με τον αμερικάνικο και βρετανικό ιμπεριαλισμό. Είπαμε πως οι ΗΠΑ είναι αυτές που έχουν το μονοπώλιο σε όπλα μαζικής καταστροφής. Και πως ο εχθρός βρίσκεται στην ίδια μας τη χώρα*».

Ο **Ασαντ Ρέμαν**, στην ίδια κατεύθυνση έκανε κριτική στο κίνημα της Γαλλίας για το ότι δεν έχτισε δεσμούς με τις μουσουλμανικές κοινότητες και τους βορειοαφρικανούς μετανάστες: «*Υπάρχει κίνδυνος ισλαμοφοβίας και από τα αριστερά και από τα δεξιά*».

Ενώ ο **Πιέρο Μαϊστρο** δίνοντας την εκτίμηση του κινήματος στην Ιταλία είπε: «Είμαστε ενάντια στον πόλεμο, χωρίς ναι μεν αλλά. Είναι ένας άδικος πόλεμος και πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε σε όλα τα επίπεδα»

Το ζήτημα του ιμπεριαλισμού τονίστηκε και από τη Μαρία Στύλλου: «Εδώ και δέκα χρόνια κάθε κίνηση του κεφαλαίου, σήμαινε πολέμους. Το ΝΑΤΟ θέλει να κινηθεί στην Ανατολή, κι αυτό σημαίνει πόλεμο. Πόλεμο για τα πετρέλαια, από τη Μέση Ανατολή, ως το Αφγανιστάν. Αρα δεν παλεύουμε μόνο εναντίον ενός πολέμου, αυτού στο Ιράκ. Ξεκινάμε από αυτή τη μάχη αλλά πολεμάμε τον ιμπεριαλισμό, ένα ολόκληρο σύστημα, που το περιέγραψαν ο Λένιν κι ο Μπουχάριν στις αρχές του αιώνα. Ξεκινάμε από πολύ καλύτερη αφετηρία. Οι διεθνιστές το 1914 ξεκινούσαν από ένα μικρό Τσίμερβαλντ. Σήμερα είμαστε χιλιάδες εδώ.»

Για τις εμπειρίες της Βρετανίας και τη συνέχεια μίλησε ο Ασαντ Ρέμαν: «Εχουμε χτίσει ένα πολύ πλατύ κίνημα για ένα συγκεκριμένο ζήτημα. Στη Βρετανία είμαστε αποφασισμένοι να χτίσουμε μια μαζική διαδήλωση στις 15 Φλεβάρη. Δεν θέλουμε μόνο να διαδηλώσουμε, θέλουμε να καταλάβουμε το Λονδίνο. Και δεν θέλουμε μόνο μια διαδήλωση εκεί. Θέλουμε να παραλύσει κάθε ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. Δεν θέλουμε εκατοντάδες χιλιάδες, αλλά εκατομμύρια να διαδηλώνουν.»

Ενώ ο **Γιάννης Σηφακάκης** από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο συζητώντας για το πώς συνεχίζουμε έκανε τη σύγκριση με το Βιετνάμ: «*Τότε πήρε πέντε χρόνια πολέμου για να κάνει βήματα το κίνημα. Σήμερα είμαστε πολύ προχωρημένοι. Εχουμε ήδη πριν ξεκινήσει ο πόλεμος, κινητοποιήσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Σήμερα η καρδιά του αντιπολεμικού κινήματος είναι η έμπνευση που δίνει το αντικαπιταλιστικό κίνημα που γεννήθηκε στο Σιάτλ και δυνάμωσε στη Γένοβα, στη Βαρκελώνη και σήμερα στη Φλωρεντία.*»

Πώς μπορούμε τελικά να σταματήσουμε τον πόλεμο; «Η απάντηση στον πόλεμο πρέπει να έρθει από εμάς», είπε ο Αλεξ Καλλίνικος. «Από το κίνημα που χτίζουμε σήμερα στη Φλωρεντία, που είναι τμήμα ενός μεγαλύτερου κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, το μιλιταρισμό και τον πόλεμο.

Αν το πρόβλημα είναι το καπιταλιστικό σύστημα και μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή, τότε πώς μπορούμε να την φέρουμε; Χρειάζεται επανάσταση. Είμαστε ένα κίνημα βασισμένο στη δημοκρατία, στην αυτοοργάνωση και στην αυτοαπελευθέρωση. Παλεύουμε για έναν κόσμο βασισμένο στη δημοκρατία και στην αυτοοργάνωση κι αυτόν τον κόσμο πρέπει να τον πάρουμε από τα χέρια των ηγετών, των κρατών και των εταιριών. Είμαστε ένα κίνημα για μια νέα παγκόσμια επανάσταση.»

Για την προοπτική της ενίσχυσης του αντιπολεμικού κινήματος η Μαρία Στύλλου συμπλήρωσε: «Δεν φτάνει μόνο η ενότητά μας. Πρέπει να αποφασίσουμε για τη δράση μας παρακάτω. Και πρέπει να αποφασίσουμε να έχουμε μια μέρα πανευρωπαϊκής δράσης στα μέσα του Φλεβάρη ενάντια στον πόλεμο, με διαδηλώσεις σε κάθε χώρα της Ευρώπης. Για να έχουμε επιτυχία πρέπει να συνδέσουμε το ζήτημα του πολέμου με τους εργατικούς χώρους. Ενα από τα αγαπημένα μας συνθήματα στην Ελλάδα είναι το «Λεφτά για τις ανάγκες μας, όχι για πόλεμο». Αυτή η σύνδεση των εργοστασίων με τα σχολεία και τα πανεπιστήμια μπορεί να κάνει εκείνη τη μέρα στα μέσα του Φλεβάρη, τη δική μας μέρα, μια διεθνή μέρα κατά του πολέμου».

Η μεγαλύτερη αντιπολεμικ

Οι εργάτες της FIAT, που αυτή την περίοδο κάνει μαζικές απολύσεις, μπήκαν επικεφαλής της πορείας

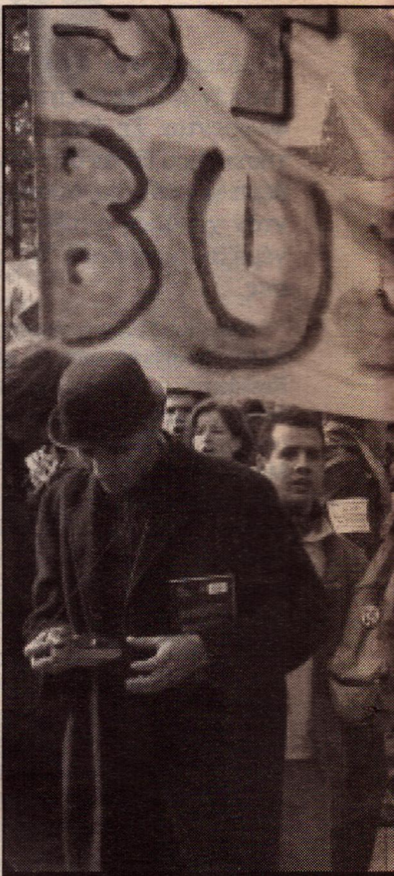

Η πορεία ήταν ένα πραγμα

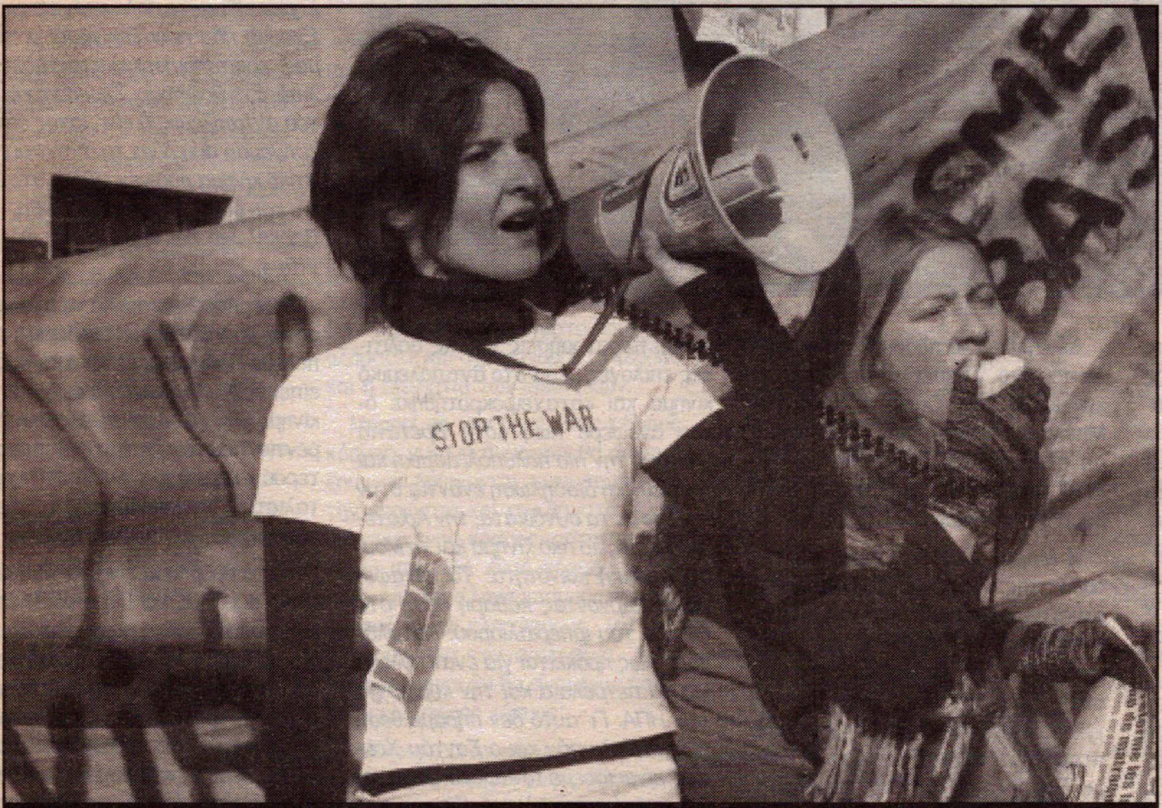

Η νεολαία έδωσε δυναμικά το παρόν της στη Φλωρεντία

Με το σύνθημα "η Φλωρεντία είναι ανοιχτή πόλη" υποδέχτηκαν το ΕΚΦ οι δημοτικές αρχές και οι κάτοικοι της Φλωρεντίας

Ενα εκατ

Ενα ανθρώπινο ποτάμι πλημμύρισε τη Φλωρεντία το Σάββατο 9 Νοέμβρη. Την στιγμή που το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ έδινε το πράσινο φως στον Μπους για να προχωρήσει στο πόλεμό του στο Ιράκ, ένα εκατομμύριο διαδηλωτές βροντοφώναξαν όχι στον πόλεμο, ό,τι και να λέει ο ΟΗΕ. Είναι η μεγαλύτερη αντιπολεμική διαδήλωση που έχει γίνει ποτέ, πολύ μεγαλύτερη ακόμα και από τις συγκλονιστικές διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ πριν τριάντα χρόνια.

Η Φλωρεντία δεν έχει παραπάνω από 400.000 κατοίκους, δηλαδή ο αριθμός των διαδηλωτών ήταν δυο φορές παραπάνω από τον πληθυσμό της πόλης. Η λέξη διαδήλωση είναι ανεπαρκής για να περιγράψει αυτό που έγινε στις 9 Νοέμβρη. Μερικοί από τους τίτλους ιταλικών εφημερίδων είναι χαρακτηριστικοί: "Ενα πολύχρωμο φίδι μήκους εφτά χιλιόμετρων διαδηλώνει για την ειρήνη", "Εκατό, τρακόσιες, πεντακόσιες χιλιάδες...ένα εκατομμύριο: αδύνατο να τους μετρήσεις". Τα νέα αυτής της τεράστιας διαδήλωσης έγιναν πρώτο θέμα σε όλα τα ειδησεογραφικά πρακτορεία του κόσμου ακόμα και στο BBC και το CNN.

Από το πρωί, ο χώρος μέσα και γύρω στη Φορτέτσα ντα Μπάσο, το χώρο που συνεδρίαζε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, άρχισε να πλημμυρίζει από κόσμο που ετοιμαζόταν για τη διαδήλωση. Και από νωρίς το μεσημέρι, ώρες πριν την επίσημη έναρξη της πορείας, που θα άρχιζε η ώρα 1:00 μμ η κεφαλή της διαδήλωσης και τα μπροστινά μπλοκ άρχισαν να βαδίζουν. Μέχρι τις οχτώ το βράδυ οι διαδηλωτές συνέχιζαν να φτάνουν στο σημείο που τέλειωνε η πορεία, εκεί όπου είχε στηθεί μια τεράστια αντιπολεμική συναυλία. Πάρα πολλοί δεν κατάφεραν καν να βαδίσουν, τόσο ασφυκτικά είχε γεμίσει η πόλη.

Τους προηγούμενους μήνες η κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι είχε εξαπολύσει μια βρόμικη εκστρατεία εκφοβισμού και συκοφαντίας για τους "βάρβαρους" και "επικίνδυνους" διαδηλωτές που θα καταστρέψουν τάχα τα ιστορικά μνημεία της πόλης. Αυτή η εκστρατεία κατέρρευσε. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία της Ιταλίας σιχαίνονται αυτή την κυβέρνηση δολοφόνων και κομπιναδόρων, που τώρα είναι και μια κυβέρνηση πολέμου που στηρίζει πιστά τον Μπους. Απάντησαν στην πρόκληση, κατεβαίνοντας από κάθε γωνιά της χώρας με πούλμαν και τρένα για να διαδηλώσουν.

Πίσω από τα πανώ του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην κεφαλή της πορείας, μπήκαν οι εργαζόμενοι της FIAT που είναι αντιμέτωποι με χιλιάδες απολύσεις. Μια αντιπολεμική διαδήλωση με επικεφαλής ένα από τα πιο δυνατά κομμάτια της εργατικής τάξης είναι ένα εκρηκτικό μίγμα. Δείχνει ότι αυτό το κίνημα παλεύει ενάντια στον "πόλεμο τών πλούσιων ενάντια στους φτωχούς" όχι μόνο στο Ιράκ ή σε άλλες περιοχές που απλώνονται οι

...κή διαδήλωση στην ιστορία

...ικό πολύχρωμο, πολυεθνικό πανηγύρι με μουσική και χορό σε όλη τη διάρκεια της

Το μπλόκ της Ελληνικής Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ και του Βρεττανικού GLOBALISE RESISTANCE ήταν κατα γενική ομολογία το πιο ζωντανό και δυναμικό.

...ομμύριο στους δρόμους

ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, αλλά και μέσα στις ίδιες μας τις χώρες.

Αμέσως μετά ακολουθούσαν οι διεθνείς αντιπροσωπείες, οι χιλιάδες που ήρθαν από κάθε γωνιά της Ευρώπης για να συζητήσουν για τα επόμενα βήματα του κινήματος του Σιάτλ και της Γένοβα και να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο. Το Globalise Resistance (Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση) και το Stop the War Coalition από τη Βρετανία, η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, η Πρωτοβουλία για το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ και η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ από την Ελλάδα, οι οργανώσεις και τα κόμματα της Διεθνούς Σοσιαλιστικής Τάσης στην οποία ανήκει και η Εργατική Δημοκρατία. Εκεί ήταν οι αντιπροσωπείες του ΚΚΕ, του ΣΥΝ, της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ.

Και πίσω από τις διεθνείς αντιπροσωπείες ένα τεράστιο ποτάμι από οργανώσεις και πρωτοβουλίες κάθε λογής, αριστερά κόμματα και συνδικάτα της Ιταλίας. Η CGIL, η μεγαλύτερη συνομοσπονδία που επηρεάζεται από τα κόμματα της αριστεράς καθώς και η FIOM, το συνδικάτο των μεταλλεργατών έδωσαν μαζικά το παρόν. Χωρίς την συμμετοχή και την στήριξη των συνδικάτων αυτή η τεράστια κινητοποίηση δεν θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Το σύνθημα "Η εργατιά παλεύει και θα νικήσει τον πόλεμο του Μπους θα σταματήσει" αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά.

Ολοι μαζί

Το κόμμα της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης κινητοποίησε τις οργανώσεις του από όλες τις περιοχές, ναυλώνοντας ειδικά τρένα και λεωφορεία για τη Φλωρεντία. Το ίδιο έκαναν τα Κοινωνικά Φόρουμ, οι "ανυπάκουοι" (οι πρώην Λευκές Φόρμες), οι οικολόγοι, μικρότερα αριστερά συνδικάτα όπως οι COBAS, αντιρατσιστικές οργανώσεις και μετανάστες, οργανώσεις για τα δικαιώματα των ομοφυλόφυλων, κινήσεις ειρήνης, γυναικείες οργανώσεις. Ηταν όλοι εκεί, σε μια γιγάντια επίδειξη δύναμης και ενότητας.

Στη διάρκεια της διαδήλωσης τα συνθήματα εναλλάσονταν με τραγούδια και χορό. Μπροστά από το μεγάλο πανό της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο μια μπάντα έδινε τον ρυθμό. Basta basta basta con la guerra, basta basta con Berlusconi (όχι στον πόλεμο, όχι στον Μπερλουσκόνι) ήταν ένα από τα συνθήματα που ξεσήκωνε χειροκροτήματα ενθουσιασμού. Το anti anti anticapitalista που πρωτακούστηκε στις διαδηλώσεις της Σεβίλλης το καλοκαίρι, έγινε το αγαπημένο σύνθημα. Το "μία μόνο λύση επανάσταση" ακουγόταν σε τρεις γλώσσες τουλάχιστον τα ιταλικά, τα ελληνικά τα αγγλικά.

"Τζορζ Μπους" φώναζε η ντουντούκα "τεροpίστα" -τρομοκράτης- απαντούσαν οι διαδηλωτές για να συνεχιστεί το ίδιο με τον Τόνι Μπλερ, τον Σαρόν, τον Σημίτη, δηλαδή τους πραγματικούς τρομοκράτες που εξαπολύουν βάρβαρους πολέμους για τα πετρέλαια και τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Ηταν μια διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ αλλά και αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, που έχει γίνει σύμβολο αντίστασης στον ιμπεριαλισμό και την αδικία. Σε όλη τη πορεία μπορούσε να δει κανείς να ανεμίζουν παλαιστινιακές σημαίες και τα συνθήματα "Νίκη στην Ιντιφάντα" και "Βίβα, βίβα βίβα Παλεστίνα" δονούσαν την ατμόσφαιρα. Και ξανά και ξανά τραγουδούσαμε επαναστατικά ιταλικά τραγούδια όπως το "μπαντιέρα ρόσα" ή το "μπέλα τσάο" , τη "Διεθνή".

Στα πεζοδρόμια ήταν στοιβαγμένοι χιλιάδες άνθρωποι, κάτοικοι της Φλωρεντίας, που χειροκροτούσαν και ζητωκραύγαζαν, μοίραζαν νερό και λουλούδια στους διαδηλωτές κρατούσαν αυτοσχέδιες πικέτες που έγραφαν "ευχαριστούμε παιδιά", στην πραγματικότητα ήταν ένα σώμα με τη πορεία. Στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών και των σπιτιών ήταν κρεμασμένες εκατοντάδες σημαίες και σεντόνια με συνθήματα κατά του πολέμου και της κυβέρνησης του Μπερλουσκόνι. Ηλικιωμένοι και ηλικιωμένες που δεν μπορούσαν να κατέβουν στο δρόμο χαιρετούσαν με σφιγμένη τη γροθιά από τα παράθυρα. Και όλα τα σχολεία μόλις τέλειωναν το μάθημα κατέβαιναν κατευθείαν στη διαδήλωση. Το Σάββατο -αλλά και όλες τις μέρες του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ- η πόλη ανήκε στους ανθρώπους της, τους εργαζόμενους και τη νεολαία της, στους αντικαπιταλιστές και αντιπολεμικούς διαδηλωτές. Με δυσκολία έβλεπες την αστυνομία, τους καραμπινιέρους όλο το μηχανισμό του τρόμου του Μπερλουσκόνι.

Η αντιπολεμική διαδήλωση της 9 Νοέμβρη στη Φλωρεντία είναι ένα ιστορικό γεγονός. Το μήνυμα που έστειλαν ένα εκατομμύριο διαδηλωτές αντήχησε εκκωφαντικά σε όλα τα επιτελεία του πολέμου, στις κυβερνήσεις της Ευρώπης, των ΗΠΑ: Δεν θέλουμε τον πόλεμό σας, θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να τον σταματήσουμε και θα νικήσουμε. Τα συνθήματα της Φλωρεντίας θα αντιχούν σε όλες τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις που θα ξετυλιχθούν το επόμενο διάστημα με αποκορύφωμα τη πανευρωπαϊκή μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο στις 15 Φλεβάρη.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ - ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

6 - 7 Δεκεμβρίου στο Πανεπιστήμιο, αιθ: Α018, Α019

Παρασκευή 6/12
ώρα 7:00μμ Προβολή της αντιπολεμικής ταινίας "Not in my name"
ώρα 8:00μμ: Η αντίσταση στον πόλεμο του Μπους

Σάββατο 7/12
ώρα 4:30μμ - 6:00μμ: Οι εξελίξεις στο Κυπριακό
ώρα 6:30μμ - 8:00μμ:Το αντικαπιταλιστικό κίνημα μετά την Φλωρεντία
ώρα 8:30μμ: Προβολή της ταινίας του Τζόν Πίλτζερ "Οι νέοι παντοκράτορες της Παγκοσμιοποίησης

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Αντικαπιταλισμός - Τι επιδιώκουμε και πώς θα το πετύχουμε

Γεύση από το μέλλον

"Αυτή η συγκέντρωση είναι για τον Κάρλο και για κάθε αγόρι και κάθε κορίτσι σαν και αυτόν σε ολόκληρο τον κόσμο". Με αυτά τα λόγια άνοιξε τον χαιρετισμό της στο σεμινάριο "Αντικαπιταλισμός: τι θέλουμε και πως θα το πετύχουμε" του "Globalise Resistance" και της "Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001" η Χάιντι Τζουλιάνι, η μητέρα του Κάρλο. "Θα ήθελα να ήταν σήμερα εδώ αυτοί που μας αποκαλούνε βίαιους, αυτοί που μας ονομάζουν τρομοκράτες. Αλλά δεν τολμάνε να έρθουν. Θα αισθάνονταν ντροπή αν ήταν εδώ".

Στην Rastrigila, μια τεράστια αίθουσα με δυο χιλιάδες καρέκλες, κυριολεκτικά δεν έπεφτε καρφίτσα. Αλλοι κάθονταν στο πάτωμα, άλλοι έστεκαν όρθιοι στους διαδρόμους. Τα λόγια της Χάιντι Τζουλιάνι προκάλεσαν συγκίνηση αλλά και ενθουσιασμό: "*Σας εύχομαι κάθε επιτυχία. Είμαι σίγουρη ότι το κίνημα βαδίζει στη σωστή κατεύθυνση, ότι θα συσπειρώνει όλο και περισσότερο κόσμο*".

Αλλά δεν ήταν μόνο η συγκίνηση. Το σεμινάριο εξελίχθηκε σε μια από τις πιο μεγάλες και πιο σημαντικές συζητήσεις του τριήμερου. Το πάνελ των ομιλητών περιλάμβανε τον **Κριστόφ Αγκιτόν**, από το γαλλικό ATTAC, τον **Λούκα Καζαρίνι**, τον ηγέτη των "Disobedienti", τον **Μάικλ Αλμπερτ** από το Znet των ΗΠΑ. Από την Πρωτοβουλία Γένοβα 2001 εισηγητής ήταν ο **Πάνος Γκαργκάνας** ενώ από το Globalise Resistance ο **Τζοναθαν Νιλ** και ο **Αλεξ Καλίνικος**. Ανάμεσα σε αυτούς που πήραν τον λόγο από κάτω ήταν ο **Μπόρις Καγκαρλίτσκι**, ο **Μάικ Γκονζάλες**, ο **Πέτρος Κωνσταντίνου**, ο **Κρις Μπάμπερι** και πολλοί άλλοι αγωνιστές από την Ιταλία και όλη την Ευρώπη.

"Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός", είπε, ανοίγοντας τη συζήτηση **ο Τζόναθαν Νιλ**. "Και θα συζητήσουμε πολύ για την εναλλακτική λύση. Αλλά, για μένα, είναι βέβαιο ότι ο κόσμος αυτός δεν θα έχει καμιά σχέση με την Ρωσία, την Κίνα και τα άλλα κράτη του υποτιθέμενου υπαρκτού σοσιαλισμού. Δεν ονειρευόμαστε ένα αστυνομικό κράτος. Και δεν θα έχει καμμιά σχέση με τις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, σαν τη Βρετανία ή την Ιταλία, όπου η δημοκρατία υπάρχει μόνο για μια μέρα κάθε τέσσερα χρόνια. Ολες τις υπόλοιπες, όμως, ζούμε σε δικτατορία. Το αφεντικό, στη δουλιά, είναι δικτάτορας. Μας λέει τι πρέπει να κάνουμε και εάν δεν το κάνουμε μας διώχνει. Το σχολείο είναι δικτατορία. Το πανεπιστήμιο είναι δικτατορία.

Θέλουμε έναν κόσμο δημοκρατικό, όπου η δημοκρατία θα αρχίζει από τους χώρους δουλιάς. Θέλουμε να εκλέγουμε τους διευθυντές, τους επικεφαλής.

Αλλά και αυτό ακόμα δεν είναι αρκετό. Και αυτή είναι μια εμπειρία που την έχουν όλοι όσοι έχουν δουλέψει σε συνεταιριστικές δουλιές. Στο τέλος καταλήγουν και αυτές δικτατορίες. Και η αιτία είναι η αγορά. Η παγκόσμια αγορά σε αναγκάζει να πειθαρχήσεις, μετατρέπεται σε αφεντικό σου. Για αυτό χρειάζεται να την αντικαταστήσουμε με ένα σύστημα αντιπροσώπων, εκλεγμένων από τους χώρους δουλιάς και τις γειτονιές -απλούς, τίμιους εργαζόμενους ανθρωπους και όχι διεφθαρμένους πολιτικούς- που θα μαζεύονται συχνά, κάθε βδομάδα, και θα αποφασίζουν αυτοί για τα πράγματα που χρειαζόμαστε και όχι η αγορά, το κέρδος και η απληστία των αφεντικών...

Μπορεί να μην είναι ένας τέλειος κόσμος, γιατί οι άνθρωποι θα συνεχίζουν να βρίσκονται αντιμέτωποι με την αρρώστια και τον θάνατο. Αλλά θα είναι ένας κόσμος ισότητας. Και πάνω από όλα ένας κόσμος χωρίς φόβο -για τους λογαριασμούς που δεν μπορούμε να πληρώσουμε, για την απόλυση, για την αστυνομία. Αυτό που ξέρω είναι ότι θα είναι ένας πολύ-πολύ καλύτερος κόσμος".

"Θέλουμε έναν κόσμο χωρίς φτώχεια, χωρίς πόλεμο, χωρίς ρατσισμό, χωρίς σεξισμό, χωρίς διακρίσεις" συνέχισε **ο Πάνος Γκαργκάνας**. "Αλλά το πιο δύσκολο ερώτημα είναι πως θα το πετύχουμε αυτό, πως θα φτάσουμε σε αυτόν τον κόσμο. Και πρέπει να είμαστε καθαροί. Θα το πετύχουμε με μια σειρά από εργατικές επαναστάσεις που θα ανατρέψουν τον καπιταλισμό και θα εγκαθιδρύσουν την εργατική εξουσία.

Εργατικό έλεγχο, πρώτα απ' όλα πάνω στην οικονομία. Γιατί αν θέλουμε να φτάσουμε σε μια κοινωνία όπου οι κρίσιμες αποφάσεις θα παίρνονται με γνώμονα τις ανθρώπινες ανάγκες και όχι το κέρδος, θα πρέπει είναι οι απλοί άνθρωποι αυτοί που θα αποφασίζουν, συλλογικά και δημοκρατικά, να αποφασίζουν ότι τα λεφτά θα πηγαίνουν για νοσοκομεία και σχολεία και όχι για βόμβες, όχι για τα πράγματα στα οποία σπαταλιούνται σήμερα.

Μήπως είναι λίγο "οικονομίστικα" όλα αυτά, μας ρωτάνε κάποιοι. Θα απαλλαγούμε από τον ρατσιμό, το σεξισμό και όλα αυτά τα προβλήματα με οικονομικές αλλαγές, με το πέρασμα του ελέγχου της παραγωγής στα χέρια των εργατών;

Και η απάντηση είναι ναι. Για δύο λόγους. Ο πρώτος, είναι ότι μόλις αρχίσουμε να έχουμε εργατικό έλεγχο στους χώρους δουλιάς θα αρχίσουμε αυτόματα να έχουμε και τον έλεγχο πάνω σε όλους αυτούς τους μηχανισμούς που παράγουν σήμερα τις σεξιστικές και ρατσιστικές ιδέες. Πρώτα από όλα πάνω στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Αν πάρουμε τον έλεγχο, δεν θα είναι αυτό ένα τεράστιο χτύπημα ενάντια στην διάδοση όλων αυτών των αντιδραστικών ιδεών;

Δημοκρατία

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η αλλαγή για την οποία συζητάμε, η δημοκρατία στους εργασιακούς χώρους, δεν πρόκειται να γίνει ομαλά, με ειρηνικά μέσα. Ο εργατικός έλεγχος δεν πρόκειται να θεσμοθετηθεί με κάποια απόφαση από το κοινοβούλιο. Θα είναι το αποτέλεσμα της δράσης του κινήματος, θα έρθει με οδοφράγματα, με καταλήψεις, με διαδηλώσεις, με την ενεργή συμμετοχή του ίδιου του κόσμου. Και αλλάζοντας την κοινωνία οι άνθρωποι αλλάζουν και τους εαυτούς τους. Και αυτό το έχουμε δει στις κινητοποιήσεις. Ανθρωποι που φοβούνταν το αφεντικό μετατρέπονται σε λιοντάρια στην απεργία. Και αυτή η διαδικασία θα πολλαπλασιαστεί δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες φορές στην εργατική επανάσταση."

"Βρισκόμαστε πραγματικά, σε παγκόσμιο επίπεδο, σε μια νέα κατάσταση" είπε ξεκινώντας την εισήγησή του **ο Κριστόφ Αγκιτόν**. "Μπαίνουμε σε ένα νέο κύκλο κινητοποιήσεων, κάτι σαν τη δεκαετία του 1960. Εχουμε ένα κίνημα που δεν είναι απλά το κίνημα των φτωχών αλλά ταυτόχρονα ένα κίνημα που ξεκινάει από το κέντρο του συστήματος. Ενα κίνημα που αγκαλιάζει τα πανεπιστήμια στην Ευρώπη, στην Αμερική και τώρα τελευταία ακόμα και στην Ιαπωνία. Και ο λόγος για τον οποίο ξεσηκώνονται αυτοί που υποτίθεται ότι δεν έχουν κανένα λόγο να κινητοποιηθούν είναι ότι το σύστημα βρίσκεται σε μια θεμελιακή κρίση. Για αυτό δεν είναι πια ένα μικρό κίνημα. Είναι ένα κίνημα που έχει αρχίσει να συνδέει μεταξύ τους τους αγώνες της νεολαίας με τους αγώνες των εργατών, των αγροτών.

Αυτο το κίνημα δεν έχει γίνει απλά μεγαλύτερο. Μέρα με τη μέρα γίνεται όλο και ριζοσπαστικότερο. Πριν από τρία χρόνια δεν μιλούσε για τον πόλεμο. Και πολλοί από μας ανησυχούσαν για την ικανότητά μας να μείνουμε ενωμένοι μετά την 11 Σεπτέμβρη. Αλλά το κίνημα κατάφερε όχι μόνο να επιβιώσει αλλά και να μεγαλώσει. Και αυτή είναι η πρώτη απόδειξη της δύναμης και της ριζοσπαστικοποίησής του.

Αλλά υπάχει και μια δεύτερη. Πριν από 2-3 χρόνια ο κόσμος που μιλούσε για το κίνημά μας το χαρακτήριζε κίνημα ενάντια στον νεοφιλευθερισμό. Είναι αλήθεια ότι το κίνημα ξεκίνησε από τις καμπάνιες ενάντια στο χρέος του Γ'Κόσμου. Αλλά τώρα έχει αρχίσει να ανοίγει τα κοινωνικά ζητήματα. Εδώ στην Ιταλία το εργατικό κίνημα μπόρεσε να οργανώσει, μετά τη Γένοβα, μια απεργία και να κατεβάσει τρία εκατομμύρια στους δρόμους. Το κίνημά μας δεν είναι απλά ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό. Είναι αντικαπιταλιστικό."

"Είμαστε ενάντια στην φτώχεια, την απληστία, τον ανταγωνισμό. Αλλά δεν νομίζω ότι αρκεί να μιλάμε για αξίες" είπε στην εισήγησή του **ο Μάικλ Αλμπερτ**. "Γιατί, όταν λέμε στον κόσμο ελάτε να παλέψουμε ενάντια στην αδικία, ακούγεται συχνά σαν να λέμε ελάτε να παλέψουμε ενάντια στα γηρατιά. Δεν μπορείς να παλέψεις ενάντια στα γειρατιά. Είναι μια πραγματικότητα της ζωής. Ο κόσμος δεν διστάζει να ενωθεί μαζί μας επειδή αποδέχεται την φτώχεια, την αδικία, την ταπείνωση. Διστάζει γιατί πιστεύει ότι όλα αυτά είναι αναπόφευκτα, όπως η βαρύτητα.

Για αυτό το σύνθημα "ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός" θα πρέπει να αποκτήσει "σάρκα και οστά", μια θεσμοθετημένη δομή, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να καταλάβει ότι η πάλη ενάντια στην αδικία έχει νόημα, ότι μπορεί να οδηγήσει πραγματικά σε έναν δίκαιο κόσμο".

"Πιστεύω ότι το κίνημά μας έχει περάσει σε έναν νέο κύκλο μετά την Γένοβα και την 11 Σεπτέμβρη" είπε **ο Λούκα Καζαρίνι**. "Και στο κέντρο αυτού του νέου κύκλου βρίσκεται ο πόλεμος, που δεν είναι τυχαίος στον καπιταλισμό. Ο πόλεμος αντανακλάει τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το σύστημα. Φυσικά ο καπιταλισμός, στην ιμπεριαλιστική του μορφή, χρησιμοποιεί τον πόλεμο για να καταλάβει νέες αγορές. Αλλά σήμερα υπάρχει και κάτι καινούργιο. Ο πόλεμος αυτός έχει κάτι το μόνιμο και το σταθερό. Είναι ένας πόλεμος ενάντια στους πληθυσμούς, σε κάθε κοινότητα. Και χρειάζεται να ξεκινήσουμε από αυτή την αφετηρία για να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στις προκλήσεις αυτού του νέου κύκλου. Για παράδειγμα είναι πάρα πολύ σημαντικό να ανοίξουμε τα ζητήματα της λιποταξίας και του μποϋκοτάζ ενάντια στον πόλεμο. Η εμπειρία μας, από το παρελθόν δείχνει ότι θα χρειαστεί να παραβιάσουμε τους νόμους για να αντισταθούμε.

Σήμερα το πρωϊ καταλάβαμε συμβολικά το εργοστάσιο της Caterpilar εδώ στην Φλωρεντία. Είναι ένα εργοστάσιο που παράγει τάνκς για το Ισραήλ. Φυσικά και παραβιάσαμε τους νόμους της ατομικής ιδιοκτησίας. Αλλά τιμήσαμε τους νόμους των ανθρωπίνων δικαιωμάτων..."

Τελευταίος ομιλητής ήταν **ο Αλεξ Καλίνικος**. "Το πρώτο πράγμα που είναι καθαρό είναι ότι εδώ κατασκευάζουμε το μέλλον. Η δημοκρατία για την οποία μιλάμε θα προκύψει από συγκεντρώσεις σαν αυτή εδώ. Ποιός θα πίστευε, τρία χρόνια πριν, ότι 40.000 άνθρωποι θα έρχονταν στην Φλωρεντία για να συζητήσουν πως θα αλλάξουνε τον κόσμο;

Πως φτάσαμε ως εδώ; Υπάρχει μια τάση που νομίζει ότι μπορεί να τραβήξει μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο σήμερα και το παρελθόν, ανάμεσα στο νέο κίνημα και το εργατικό κίνημα. Είμαστε οι πλειοψηφίες, λένε, είμαστε το κίνημα των κινημάτων. Αλλά αυτό είναι ένα τρομαχτικό λάθος. Αν κοιτάξει κανείς όλα τα μεγάλα γεγονότα, όλες τις μεγάλες στιγμές θα δει ότι ήταν πετυχημένες ακριβώς επειδή συναντήθηκε το νέο κίνημα με την εργατική τάξη. Και το μέλλον θα εξαρτηθεί από την ικανότητά μας να κάνουμε αυτή η σχέση μόνιμη, χτισμένη γύρω από μια σταθερή στρατηγική. Γιατί, όπως έλεγε και η Ρόζα Λούξεμπουργκ, οι αλυσίδες του καπιταλισμού μπορούν να σπάσουν εκεί όπου χαλκεύονται, στα εργοστάσια, τα γραφεία, τα καταστήματα, στους χώρους δουλιάς.

Τη δεκαετία του 1990 μας έλεγαν ότι ο αιώνας που έρχεται θα είναι ο αιώνας του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Αντί για αυτό όμως τώρα έχει έρθει η επανάσταση στην ημερήσια διάταξη".

Τι (δεν) έκανε το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου στη Φλωρεντία

Το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου (ΚΚΦ) συμμετείχε στη Φλωρεντία με μια αντιπροσωπεία που αποτελείτο απο 34 ελληνοκύπριους που προέρχονταν απο το ΑΚΕΛ, τη ΠΕΟ, τη ΔΕΟΚ, την ΠΑΣΕ-ΑΤΗΚ, την ΕΔΟΝ, το ΠΣΕ, την Εργατική Δημοκρατία, το Κίνημα Οικολόγων περιβαλλοντιστών, το περιοδικό Εξ υπαρχής και άλλους ακτιβιστές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία οτι αυτός είναι ένας σημαντικός αριθμός ακτιβιστών που ξεπερνά κατά πολύ όσους συμμετείχαν σε προηγούμενες εκδηλώσεις του αντικαπιταλιστικού κινήματος όπως ήταν η Πράγα, η Νίκαια, η Γένοβα. Είναι σίγουρο όμως ότι θα μπορούσε να είναι πολύ μεγαλύτερος, με πολύ πιο μεγάλη συμμετοχή, φοιτητών, μαθητών και εργαζομένων αν το ΚΦΚ έκανε μια έστω και στοιχειώδη προσπάθεια ενημέρωσης και πληροφόρησης για τη Φλωρεντία, για τον αντιπολεμικό και αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα του Φόρουμ και της διαδήλωσης που ετοιμάζονταν.

Δυστυχώς όχι μόνο δεν έκανε καμιά τέτοια προσπάθεια προπαγανδισης της Φλωρεντίας αλλά ακόμη και η ίδια η ύπαρξη του ΚΦΚ έμεινε στα ψιλά των εφημερίδων και πολύ λίγος κόσμος γνωρίζει την ύπαρξη του και ότι οργάνωσε αποστολή στη Φλωρεντία. Ακόμη και η μοναδική εκδήλωση που αποφασίσαμε σαν ΚΦΚ, πικετοφορία και προβολή αντιπολεμικής ταινίας έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία, πρίν την Φλωρεντία, ακυρώθηκε με τη δικαιολογία ότι ετοιμάζονταν τις ίδιες μέρες η διαδηλώση στο προεδρικο ενάντια στη μείωση των μισθών πρόσληψης. Κάτι βέβαια που όχι μόνο δεν θα έπρεπε να είναι εμπόδιο αλλά αντίθετα θα μπορούσε να συνδιαστεί με δυναμικό κάλεσμα και συμμετοχή του ΚΦΚ σε αυτή την εκδήλωση αφού είχε άμεσα να κάνει με τους στόχους της ύπαρξης του και με τη Φλωρεντία και τη πάλη ενάντια στη νεοφίλελεύθερη πολιτική των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων.

Δυστυχώς τίποτα δεν έγινε, καμιά διαφήμιση και καμιά προσπάθεια να πληροφορηθεί ο κόσμος και ιδιαίτερα η νεολαία για τη Φλωρεντία. Καμιά εκδήλωση στο Πανεπιστήμιο ή σε σχολεία ή σε χώρους δουλειάς. Κανένα ενημερωτικό φυλλάδιο ή αφίσα ή οτιδήποτε άλλο. Μιά αντιπολεμική προβολή στις αρχές του Σεπτέμβρη έγινε με το ζόρι και μάζεψε 52 άτομα, ενώ η μοναδική άλλη εκδήλωση που συμφωνήθηκε ακυρώθηκε. Δεκαπέντε μέρες μετά τη Φλωρεντία και η μοναδική ανοιχτη εκδήλωση που έγινε για να μεταφέρει την εμπειρία, το κλίμα και το μήνυμα της Φλωρεντίας ήταν η εκδήλωση της Εργατικής Δημοκρατίας στις 20 του Νιόβρη στο Πανεπιστήμιο.

Αν συνεχίσει με αυτή τη ταχτική το ΚΦΚ δεν έχει καμιά προοπτική και κανένα μέλλον. Αν ο στόχος του όπως δήλωνε αρχικά ήταν να συντονίσει, να οργανώσει και να ενισχύσει τις αντιδράσεις και την οργή όσων θέλουν να παλέψουν ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, ενάντια σε ένα σύστημα που γεννά τον πόλεμο, τη φτώχεια και το ρατσισμό μέχρι στιγμής έχει αποτύχει οικτρά. Αντίθετα αυτό που πέτυχε ήταν να ελέξει και να εκτονώσει αυτή τη διάθεση. Ενα τέτοιο Φόρουμ αδράνειας και παθητικότητας όμως δεν έχει τίποτα να προσφέρει, ούτε στο αντικαπιταλιστικό κίνημα, ούτε στους αγωνιστές της αριστεράς.

Χαρακτηριστικό αυτής της κατάστασης είναι το ίδιο το σεμινάριο που συνδιοργάνωσε το ΚΦΚ με τις ελληνικές πρωτοβουλίες και το Κοινωνικό Φόρουμ της Ισταμούλ, για τα ελληνοτουρκικά και το Κύπριακό. Ενώ ακούσαμε τους τούρκους ομιλητές, να ζητούν χωρίς περιστροφές την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων απο την Κύπρο και να καταγγέλουν την δική τους πλευρά για την επιδρομική και επεχτατική της πολιτική στο Κουρδιστάν και τη Κύπρο, ενώ ακούσαμε τον εκπρόσωπο του φιλοκουρδικού κόμματος να δηλώνει παρόμοια, αφού ακούσαμε την κούρδισα εκπροσωπο των μητέρων για την ειρήνη να καταγγέλει την τουρκική κυβέρνηση και τους τούρκους στρατοκράτες ακούσαμε τους ελληνοκύπριους εκπροσώπους του ΚΦΚ να κατεβάζουν την επίσημη ελληνοκυπριακή προπαγάνδα για το Κύπριακό. Ακούσαμε ακόμη κάποιους απο αυτού να μιλούν εξ ονόματος των τουρκοκυπρίων και να λένε τις επίσημες θέσεις της ελληνοκυπριακής πλευράς παρουσιάζοντας τους σαν θύματα του Ντεκτάς. Ούτε λέξη για το εμπάρκο που τους επιβάλλει η ελληνοκυπριακή και ελληνική πλευρά, ούτε λέξη για τις ευθύνες της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης για τις σφαγές και τους πολέμους στη Κύπρο απο το '63 μέχρι σήμερα, ή για τους εξοπλισμούς και τους εκβιασμούς με την ένταξη στην Ε.Ε.

Και όλα αυτά φυσικά χωρίς την παρουσία τουρκοκυπρίων παρά το ότι το ΚΦΚ είχε δεσμευτεί να υπάρχει και συμμετοχή των τουρκοκυπρίων στη Φλωρεντία.

Οι ακτιβιστές που ξεκινήσαμε αυτή την προσπάθεια για συγκρότηση ενός μετώπου κατα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, που δημιουργήσαμε την πρωτοβουλία ΠΡΑΓΑ 2000 και αργότερα ξεκινήσαμε την πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001, που είδαμε στη συγκρότηση του ΚΦΚ την ευκαιρία για να συντονίσουμε και να δυναμώσουμε τις φωνές και τη δράση μας θα πρέπει να προσπαθήσουμε να μετατρέψουμε το ΚΦΚ σε ένα ζωντανό Φόρουμ συζήτησης και δράσης. Πρέπει να μπούμε μπροστά ώστε να έχουμε και μείς τη δική μας Φλωρεντία στη Κύπρο.

Το πρώτο βήμα είναι να δημιουργήσουμε μια πλατειά συμμαχία ενάντια στον πόλεμο, απο οργανώσεις, κινήματα, ακτιβιστές, καλιτέχνες, διανοούμενους και στις δυό πλευρές. Το κυπριακό είναι μέρος αυτής της διαδικασίας που οδηγεί στο πόλεμο στο Ιρακ. Ειναι μέρος των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών για έλεγχο της περιοχής, όχι μόνο ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις αλλά και στις μικρότερες όπως η Ελλάδα και η Τουρκία που φιλοδοξούν να πάρουν τη πρωτοκαθεδρία στη περιοχή. Μπορεί οι πολιτικοί ηγέτες να μην θέλουν να αναφέρονται σε αυτό, γιατί ελπίζουν να πάρουν τα σχετικά ανταλλάγματα απο τη συμμετοχή σε αυτή τη νέα σφαγή αλλά εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να τους αφήσουμε να μας κάνουν συνένοχους. Το ένα εκατομμύριο αντιπολεμικοί διαδηλωτές στη Φλωρεντία δείχνει ότι η διάθεση για δράση ενάντια στο πόλεμο υπάρχει και πρέπει να την αξιοποιήσουμε.

Αντιπολεμικό κάλεσμα από τη Φλωρεντία

ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΣΤΙΣ 15 ΦΛΕΒΑΡΗ

Προς όλους τους πολίτες της Ευρώπης

Ολοι μαζί μπορούμε να σταματήσουμε αυτόν τον πόλεμο!

Εμείς, τα ευρωπαϊκά κοινωνικά κινήματα, παλεύουμε για κοινωνικά δικαιώματα και κοινωνική δικαιοσύνη, για δημοκρατία και ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης.

Υποστηρίζουμε έναν κόσμο διαφορετικότητας, ελευθερίας και αμοιβαίου σεβασμού.

Πιστεύουμε πως αυτός ο πόλεμος, είτε έχει την υποστήριξη του ΟΗΕ, είτε όχι, θα είναι καταστροφή για το λαό του Ιράκ -που ήδη υποφέρει από το εμπάργκο και το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν- όπως και για όλους τους λαούς της Μέσης Ανατολής. Πρέπει να εναντιωθεί ο καθένας που πιστεύει στις δημοκρατικές, πολιτικές λύσεις για τις διεθνείς συγκρούσεις γιατί θα είναι ένας πόλεμος που μπορεί να οδηγήσει σε παγκόσμια καταστροφή.

Υπάρχει μαζική αντίθεση στον πόλεμο σε κάθε χώρα της Ευρώπης. Εκατοντάδες χιλιάδες έχουν ήδη κινητοποιηθεί για την ειρήνη.

Καλούμε τα κινήματα και τους πολίτες της Ευρώπης να ξεκινήσουν μια αντίσταση στον πόλεμο σε όλη την ήπειρο και:

- Να οργανώσουν επειγόντως ένα πρόγραμμα κινητοποιήσεων σε κάθε χώρα, ενάντια σε μια επίθεση στο Ιράκ, ξεκινώντας από τώρα.

- Οταν ξεσπάσει ο πόλεμος να οργανώσουμε διαμαρτυρίες σε κάθε πόλη αμέσως, να καλέσουμε μια μαζική διαδήλωση σε κάθε χώρα το πρώτο Σάββατο και να καλέσουμε τα συνδικάτα να προχωρήσουν σε απεργίες.

- Να προετοιμάσουμε συντονισμένες μαζικές διαδηλώσεις σε κάθε πρωτεύουσα στις 15 Φλεβάρη.

- Να κτίσουμε ένα πανευρωπαϊκό δίκτυο για να συντονίσουμε τις αντιπολεμικές καμπάνιες με επόμενη συνάντηση στην Κοπεγχάγη στις 15 Δεκέμβρη.

Συλλήψεις πανικού από τον Μπερλουσκόνι

Σε ομαδικές συλλήψεις αγωνιστών του αντικαπιταλιστικού κινήματος προχώρησε μετά την Φλωρεντία η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι. Πάνω από 20 στελέχη του Κοινωνικού Φόρουμ, των Ανυπάκουων και άλλων αριστερών κινήσεων οδηγήθηκαν στις φυλακές την Παρασκευή 15 Νοέμβρη, ενώ δεκάδες άλλοι κρατούνται και ανακρίνονται. Οι περισσότεροι συνελήφθησαν σε περιοχές του ιταλικού νότου, όπως Νάπολι, Καλαβρία και Βαλένσια. Οι συλλήψεις έγιναν με χρήση του ιταλικού αντιτρομοκρατικού νόμου και με κατηγορίες όπως: "συνωμοσία ενάντια στην κυβέρνηση, υπόσκαψη της κρατικής δομής και της σταθερότητας της οικονομίας". Οι κατηγορίες αυτές βασίστηκαν στη συμμετοχή των σύγκεκριμένων ακτιβιστών στην οργάνωση διεθνών κινητοποιήσεων ενάντια σε οργανισμούς του παγκόσμιου κεφάλαιου και στη διαδήλωση της Γένοβας τον Ιούλη του 2001.

Είναι φανερό πως πρόκειται για άλλη μια προσπάθεια της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι να προχωρήσει τη "στρατηγική της έντασης". Οι γονείς του Κάρλο Τζουλιάνι, του νεαρού που είχε δολοφονηθεί από την αστυνομία του Μπερλουσκόνι στη διαδήλωση της Γένοβας αμέσως μετά τις συλλήψεις κατείγγειλαν αυτές τις επιλογές. Ολες οι κατηγορίες βασίστηκαν σε πλαστές μαρτυρίες της αστυνομίας που δήθεν βρήκε ρόπαλα, μάσκες κλπ στα σπίτια των ακτιβιστών. Η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι έχει να αντιμετωπίσει ένα πρωτοφανές μίγμα που αγκαλιάζει τους εργάτες της ΦΙΑΤ που προχωράνε σε απεργίες και καταλήψεις ενάντια στις απολύσεις και το κίνημα της Γένοβας και της Φλωρεντίας που έχει απλωθεί πλέον σε κάθε χώρο. Η διαδήλωση του ενός εκατομμυρίου στη Φλωρεντία τρόμαξε την κυβέρνηση που τώρα αντιδράει σπασμωδικά και βάναυσα. Από την πρώτη μέρα των συλλήψεων όμως, ξεκίνησαν συγκεντρώσεις αλληλεγγύης ενώ έχουν φτιαχτεί επιτροπές για την αποφυλάκιση των ακτιβιστών. Η επιλογή του δρόμου της βίας από μεριάς του Μπερλουσκόνι είναι σίγουρο ότι θα του γυρίσει μπούμεραγκ.

35 χρόνια από τη δολοφονία του Τσέ Γκεβάρα

Τον περασμένο Οκτώβρη έκλεισαν 35 χρόνια από την δολοφονία του Τσε Γκεβάρα από το χουντικό καθεστώς της Βολιβίας και της CIA. Ο Τσε είναι από τις λίγες μορφές του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος που αγαπήθηκε τόσο πολύ σε όλο τον κόσμο. Η επανεμφάνιση της μορφής του Τσε πολύ πιο έντονα μέσα στη δεκαετία του '90 σαν το σύμβολο της επανάστασης είναι και αυτό δείγμα της ριζοσπαστικοποίησης της γενιάς του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Ο Τσε γεννήθηκε στην Αργεντινή, το 1928. Μεγάλωσε στα χρόνια της κυβέρνησης του Περόν. Τα φοιτητικά του χρόνια αμφισβήτησε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, απορρίπτοντας ταυτόχρονα το αργεντίνικο ΚΚ. Το 1954 φτάνει στο Μεξικό. Εκεί κάνει την ιστορική συνάντηση με μέλη του «κινήματος της 26ης Ιούλη» που ηγέτης του ήταν ο εξόριστος από την Κούβα Φιντέλ Κάστρο. Το «Κίνημα της 26ης Ιουλίου» ήταν μια μικρή αντάρτικη ομάδα που σχεδίαζε την ένοπλη ανατροπή του δικτάτορα Μπατίστα. Το 1956 ο Κάστρο και ο Γκεβάρα μαζί με μία ομάδα 80 ένοπλων ανταρτών κάνουν απόπειρα να αποβιβαστούν με θαλαμηγό στην Κούβα που αποτυγχάνει γιατί αποδεκατίζεται από το στρατό του Μπατίστα. Το 1959 πέφτεί ο Μπατίστα κάτω απο την κρίση της διαφθοράς και την απόσυρση της αμερικάνικης υποστήριξης στο πρόσωπό του. Ο Τσε, ο Κάστρο και οι σύντροφοί του μετά από την ένοπλη πάλη δύο χρόνων στα βουνά μπαίνουν θριαμβευτικά στην Αβάνα.

Ο Τσε γράφει τότε δύο βιβλία βασισμένα πάνω στις εμπειρίες από το αντάρτικο, το «Ανταρτοπόλεμος» και το «Απομνημονεύματα από τον επαναστατικό αγώνα». Για τον Τσε και για τον Κάστρο οι αντάρτες ήταν οι πρωταγωνιστές της επανάστασης και το κίνημα στις πόλεις έπαιζε ρόλο συμπαραστάτη. Τα βουνά ήταν η τοποθεσία που διεξαγόταν η πάλη και ο τρόπος ήταν ο ανταρτοπόλεμος και η στρατιωτικής δομής οργάνωση.

Μετά το 1959 αναλαμβάνει διευθυντής του Εθνικού Ινστιτούτου Αγροτικής Μεταρρύθμισης και πρόεδρος της Εθνικής Τράπεζας και αργότερα υπουργός Βιομηχανίας. Στόχος του ήταν η Κούβα να απαλλαγεί από την εξάρτησή της από την μονοκαλλιέργεια της ζάχαρης, η γρήγορη εκβιομηχάνιση και η εθνικοποίηση των αμερικάνικων εταιρειών. Το άλλο καθήκον του ήταν να διεθνοποιήσει το αντάρτικο μοντέλο που το έκανε πράξη με ταξίδια σε χώρες της Λατινικής Αμερικής.

Ο Γκεβάρα οδήγησε τον Απρίλη του 1965 μικρές ομάδες κουβανών να περάσουν από την Τανζανία στο Κονγκό, όπου προσπάθησαν για έξι μήνες να στήσουν αντάρτικο και να ηγηθούν της επανάστασης. Αυτή η απόπειρα ήταν καταστροφική. Το ίδιο και η επόμενη στη Βολιβία. Στα «Ημερολόγια της Βολιβίας», έγραφε «είμαστε απομονωμένοι στα βουνά και γίνεται μια γιγάντια απεργία εργατών κασσίτερου στην άλλη άκρη της χώρας. Κρίμα που δεν έχουμε καμιά σχέση μ' αυτήν».

Η φράση του «ένα, δύο, τρία, πολλά Βιετνάμ» που διατύπωσε στο τέλος του '63 και δημοσιεύτηκε αργότερα, είναι ένα καταπληκτικό σύνθημα και μια μεγάλη παρακαταθήκη. Η πολιτική του τακτική όμως δεν του έδωσε τη δυνατότητα να το κάνει πράξη. Δολοφονήθηκε λίγο πριν η σπίθα του Μάη του '68 απλωθεί σε όλο τον πλανήτη, και δεν μπόρεσε να δει την μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης και της νεολαίας να μεταμορφώνεται σε επαναστατική δύναμη.

Σήμερα απλώνεται μπροστά μας ένα νέο αντικαπιταλιστικό κίνημα που διεκδικεί να αλλάξει τον κόσμο. Το μεγάλο στοίχημα είναι να αποφύγει τα λάθη της στρατηγικής του αντάρτικου, να συνδεθεί με την μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης και να φτάσει στην οριστική νίκη που ο Τσε δεν μπόρεσε να ζήσει.

Rainbow Festival

Κινητοποίηση για κάθε ρατσιστική επίθεση

Πραγματοποιήθηκε τη Κυριακή 17 Νοέμβρη το αντιρατσιστικό φεστιβάλ στο Δημοτικό Κήπο Λευκωσίας κάτω από τον τίτλο Rainbow Festival. Η εκδήλωση αυτή που οργανώνεται απο την Κΐνηση Στήριξης Αλλοδαπών (ΚΙΣΑ) έχει σαν στόχο να φέρει τους ντόπιους και ξένους, εργάτες, νεολαίους, φοιτητές και απλούς ανθρώπους μαζί και να κτυπήσει την ξενοφοβία και τον ρατσισμό. Γι'αυτό τέτοιες εκδηλώσεις είναι χρήσιμες και τις στηρίζουμε με κάθε μέσο, παρά τις αδυναμίες και τις ελλείψεις που μπορεί να έχουν. Η συμμετοχή κάθε αντιρατσιστή σε τέτοιες εκδηλώσεις είναι αναγκαία.

Η εκδήλωση περιλάμβανε χορούς και τραγούδια από χορευτικά και μουσικά συγκροτήματα των ξένων από διάφορες χώρες. Όπως κάθε χρόνο ήταν μία εκδήλωση που κυρίως απευθυνόταν στους ξένους που ζουν και εργάζονται εδώ. Η συμμετοχή των ελληνοκυπρίων ήταν πολύ μικρή και αυτό οφείλεται κυρίως στην έλλειψη σωστής και έγκαιρης ενημέρωσης από τους διοργανωτές στις εφημερίδες και τα κανάλια αλλά κύρια μέσα στους νεολαιίστικους, φοιτητικούς και εργατικούς χώρους.

Τέτοιες εκδηλώσεις όμως δεν μπορούν να έχουν απλά "φιλανθρωπικό" χαρακτήρα. Ο ρατσισμός είναι ένα πολιτικό φαινόμενο που προκαλείται από την προσπάθεια των κεφαλαιοκρατών να διασπούν την εργατική τάξη σε ντόπιους και ξένους και να διαιωνίζουν έτσι την κυριαρχία τους και τα προνόμια τους. Γι'αυτό και χρειάζεται η πολιτική δράση και αντιμετώπιση ιδιαίτερα σήμερα που οι ρατσιστές επιθέσεις ενάντια στους ξένους πυκνώνουν. Οπου εμφανίζονται ρατσιστικά φαινόμενα πρέπει να τα απαντούμε με αντιραστιστικές εκδηλώσεις.

Τέτοιες εκδηλώσεις επρεπε να καλέσει η ΚΙΣΑ όταν για παράδειγμα κτυπούσαν τους ξένους στη Πάφο ή όταν γίνονται οι απελάσεις ξένων απο το αεροδρόμιο, ή για να παραχωρηθεί πολιτικό άσυλο σε πρόσφυγες. Αν θέλουμε τέτοια αντιρατσιστικά φεστιβάλ να έχουν μαζική συμμετοχή και επιτυχία χρειάζεται το κτίσιμο τους μέσα από την πολιτική δράση και άμεση απάντηση στις ρατσιστικές επιθέσεις όλο το χρόνο. Όπως ακριβώς κάναμε πριν μερικά χρόνια έξω από τον αστυνομικό σταθμό Λάρνακας με τον άγριο ξυλοδαρμό των μεταναστών από την αστυνομία μέσα στα αστυνομικά κελιά της Λάρνακας ή όπως διαδηλώναμε έξω από το ξενοδοχείο Πεύκος στην Λεμεσό ενάντια στην απέλαση των ναυαγών προσφύγων που η αστυνομία ήθελε να τους διώξει ή στο λιμάνι που κρατούσε τους πρόσφυγες πάνω στο καράβι και δεν τους αφηνε να κατέβουν παρά το ότι η πλειοψηφία ήταν άρρωστα γυναικόπαιδα.

Η αντιραστιστική δράση θα πρέπει να γίνει ζήτημα καθημερινής δράσης και πάλης όσων θέλουν να δώσουν τη κόντρα με τον ρατσισμό. Μόνο έτσι μπορούμε να σταματησουμε τις αυθαιρεσίες της αστυνομίας και του τμήματος αλλοδαπών και μετανάστευσης. Ετσι θα αποκτήσουν μαζικότητα και οι αντιρατσιστικές εκδηλώσεις γιατί θα δώσουν την προοπτική της νίκης.

Δώστε το Φιλοξενία στους φοιτητες

Οι φοιτητές του Ανώτερου Ξενοδοχειακού Ινστιτούτου Κύπρου (ΑΞΙΚ) εδώ και χρόνια ζητούν από την κυβέρνηση Κληρίδη να παραχωρήσει το ξενοδοχείο Φιλοξενία στο Ινστιτούτο, για σκοπούς εκπαίδευσης, όπως ίσχυε πριν το κλείσιμο του ξενοδοχείου.

Η κυβέρνηση τεσσεράμισι χρόνια μετά το κλείσιμο του Φιλοξενία όχι μόνο συνεχίζει να κοροϊδεύει αλλά μόλις πριν λίγες μέρες ο ίδιος ο υπουργός αρνήθηκε να συναντήσει τους φοιτητές και να συζητήσει τα προβλήματα τους.

Οι φοιτητές από την πρώτη στιγμή τάχθηκαν ενάντια στο κλείσιμο του Φιλοξενία. Τό Φιλοξενία εχρησιμοποιείτο σαν ξενοδοχείο πρότυπο στην πρακτική εξάσκηση και στην επιμόρφωση τους. Σήμερα τεσσεράμισι χρόνια από τότε που η κυβέρνηση Κληρίδη το έκλεισε, μέσα στα πλαίσια της πολιτικής των αποκρατικοποιήσεων και των ιδιωτικοποιήσεων, το Φιλοξενία κατάντησε ένα ερείπιο. Αφού δεν κατάφεραν να το πουλήσουν στις εξευτελιστικές τιμές που έδιναν τα κοράκια και οι μεγαλοκαρχαρίες της αγοράς αποφάσισαν οτι θα το κάνουν βιβλιοθήκη. Σήμερα όχι μόνο βιβλιοθήκη δεν έγινε αλλά κατάντησε ένα ερείπιο αφού μένει εγκαταλειμμένο χωρίς καμιά φροντίδα και συντήρηση για τόσα χρόνια.

Οι φοιτητές έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους. Η υπομονή και ανοχή που έδειξαν μέχρι τώρα δεν έφερε κανένα θετικό αποτέλεσμα. Η απόφαση τους για να προχωρήσουν σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ακόμα και η αποχή από τα μαθήματα δεν αρκεί. Χρειάζονται την συμπαράσταση των φοιτητών του Πανεπιστημίου και των άλλων σχολών όπως το ΑΤΙ που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα.

Αλλά πάνω από όλα χρειάζονται την στήριξη και την συμπαράσταση των εργαζομένων στο κλάδο της Ξενοδοχειακής βιομηχανίας. Χρειάζεται αφού προχωρήσουν οι ίδιοι σε αποχή από τα μαθήματα τους και κατάληψη του ΑΞΙΚ να καλέσουν τους εργαζόμενους στα ξενοδοχεία σε συμπαράσταση. Ειναι σίγουρο ότι θα την έχουν απο τους μελλοντικούς συναδέλφους τους. Ετσι μπορούν πραγματικά να κερδίσουν, όχι μόνο το Φιλοξενία αλλά και όλα τα άλλα αιτήματα που έχουν.

Ν.Α.

Ο ΟΗΕ αναψε πρασινο φως για τον Μπους, αλλα...

Το Πεντάγωνο ανησυχεί μήπως η Βαγδάτη γίνει Χουέ (Βιετνάμ)

Το ψήφισμα που υιοθέτησε ομόφωνα το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ την Παρασκευή 8 Νοέμβρη δίνει καθαρό πράσινο φως στον Μπους να προχωρήσει στον πόλεμο που σχεδιάζει τόσο καιρό στο Ιράκ. Ρεπορτάζ και αναλύσεις σε κανάλια και εφημερίδες προσπαθούν να ωραιοποιήσουν αυτή την εικόνα, λέγοντας ότι τάχα η Γαλλία και η Ρωσία έβαλαν φρένο στο πόλεμο, ότι η διπλωματία τους μπορεί να τον αποτρέψει. Τίποτα απ' αυτά δεν ισχύει.

Εκατοντάδες χιλιάδες έχουν διαδηλώσει ενάντια στον πόλεμο του Μπούς και στις ίδιες τις ΗΠΑ

Η Ρωσία, η Γαλλία και όσοι ψήφισαν αυτή την απόφαση έκαναν τους προηγούμενους μήνες σκληρά παζάρια με τον Μπους για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα στο Ιράκ. Και θα συνεχίσουν να κάνουν το ίδιο, όσο προχωράνε οι πολεμικές προετοιμασίες. Το ίδιο το ψήφισμα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα τελεσίγραφο με επαχθείς όρους. Το Ιράκ πρέπει να δεχτεί την χωρίς όρους επιστροφή των επιθεωρητών του ΟΗΕ.

Πρέπει να δώσει πλήρη κατάλογο των εξοπλιστικών του προγραμμάτων και οι «επιθεωρητές» με αλεπάλληλες εκθέσεις θα αναφέρουν την πρόοδο των εργασιών τους. Το κλειδί των αποφάσεων το κρατάνε οι ΗΠΑ. Μπορούν για παράδειγμα να δηλώσουν ότι ο Σαντάμ «κρύβει στοιχεία» για τις ένοπλες δύναμεις του και να προχωρήσουν στις επιχειρήσεις. Αλλωστε ο βρετανός υπουργός Αμυνας, ο Τζεφ Χουν, δήλωσε ότι οι ΗΠΑ και η Βρετανία δεν θεωρούν αναγκαία μια νέα απόφαση του Συμβούλιου Ασφαλείας για να εξαπολύσουν τον πόλεμο.

Εν τω μεταξύ, η αμερικάνικη κυβέρνηση προχωράει στα σχέδιά της για ένα ματωβαμένο πόλεμο που θα ισοπεδώσει το Ιράκ. Την Κυριακή 10 Νοέμβρη η εφημερίδα «Νιου Γιορκ Τάιμς» ανέφερε ότι ο Μπους «καταστάλαξε για το σχέδιο πολεμικών επιχειρήσεων» που «περιλαμβάνει ταχείες χερσαίες επιχειρήσεις για την εξασφάλιση προγεφυρωμάτων» στο Ιράκ. Το άρθρο επισημαίνει ότι «το σχέδιο προβλέπει την συγκέντρωση 200.000-250.000 στρατιωτών που θα επιτεθούν στο Ιράκ από ξηράς, θαλάσσης και αέρος».

Οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς της Δευτέρας 11 Νοέμβρη δημοσιεύουν τα λόγια του στρατηγού Γουέσλι Κλαρκ «Δεν ξέρει κανείς τι ακριβώς θα χρειαστεί, αλλά θέλεις να είσαι σίγουρος πως αν πέσεις πάνω σε μια πραγματικά μεγάλη μάχη θα είσαι εκεί με πραγματικά μεγάλες δυνάμεις ώστε να μην αφήσεις καμιά ελπίδα στους ιρακινούς ότι θα επιβιώσουν».

Αστικά κέντρα

Αυτά τα πολεμικά σχέδια δεν έχουν να κάνουν σε τίποτα με την «απελευθέρωση» του ιρακινού λαού. Το Γενικό Επιτελείο των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ έδωσε στη δημοσιότητα στις 16 Σεπτέμβρη το «Δόγμα Επιχειρήσεων σε αστικά κέντρα». Πίσω από την καραβανίστικη αργκό, προβάλει μια ανατριχιαστική προοπτική.

Το κείμενο αντλεί μαθήματα από προηγούμενες απόπειρες για κατάληψη μεγάλων πόλεων. Η Βαγδάτη δεν αναφέρεται ρητά, αλλά δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς ότι αυτή την πόλη έχουν στο μυαλό τους οι αμερικάνοι επιτελείς. Σ' αυτό το έγγραφο εκφράζουν το φόβο τους ότι μια μάχη σε πυκνοκατοικημένη περιοχή μπορεί να πάει πολύ άσχημα.

Ανησυχούν γιατί «οι πόλεις μειώνουν τα πλεονεκτήματα μιας τεχνολογικά ανώτερης δύναμης. Το φυσικό τεραίν των πόλεων τείνει να περιορίζει το οπτικό πεδίο και επηρεάζει δυσμενώς τις δυνατότητες των επικοινωνιών, του ελέγχου και της μετάδοσης διαταγών». Το έγγραφο αναφέρεται στη Μάχη του Στάλιγκραντ στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου οι αρχικά ανώτερες γερμανικές δυνάμεις καθηλώθηκαν στην πόλη και υπέστησαν μια συντριπτική ήττα.

Εξετάζει τί έπαθαν το 1968 οι αμερικάνικες δυνάμεις όταν προσπάθησαν να ανακαταλάβουν τη πόλη Χουέ στο Βιετνάμ από τους αντάρτες του Απελευθερωτικού Μετώπου. Πέτυχαν τελικά το στόχο τους αλλά με πολύ βαριές απώλειες. Το λουτρό αίματος της Χουέ τροφοδότησε το αντιπολεμικό αίσθημα μέσα στις ΗΠΑ. Το τελευταίο παράδειγμα που δίνει είναι η πρώτη εισβολή στην πρωτεύουσα της Τσετσενίας το Γκρόζνι το 1994-95. Μια ρωσική δύναμη που αρχικά διέθετε συντριπτική υπεροχή καθηλώθηκε στην πόλη από τους Τσετσένους αντάρτες. Οι βαριές απώλειες πυροδότησαν το αντιπολεμικό κλίμα στη Ρωσία.

Οι στρατιωτικοί «εγκέφαλοι» των ΗΠΑ ανατριχιάζουν στο ενδεχόμενο οι δυνάμεις τους να εμπλακούν σε οδομαχίες στο Ιράκ. Ο τρόπος που σχεδιάζουν να αποφύγουν αυτό το ενδεχόμενο είναι κτηνώδης. Το ντοκουμέντο μιλάει για «άσκηση της απαιτούμενης επιρροής στην αστική τριάδα». Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει ισοπέδωση κτιρίων, καταστροφή της υποδομής για παροχή νερού, ηλεκτρισμού και τροφίμων, και διώξιμο -ή το θάνατο- του άμαχου πληθυσμού. Το έγγραφο αναφέρει «Η καλύτερη προσέγγιση κάθε μάχης σε κατοικημένο χώρο είναι η πλήρης χρήση των συνδυασμένων δυνατότητων της τεχνολογίας και του εξοπλισμού...για την άσκηση της πλήρους μάχιμης δύναμης με τον συνδυασμό της ταχύτητας, της δύναμης πυρός και του σοκ».

Σε μια τέτοια κατάσταση κρίσιμο ρόλο παίζει η χειραγώγηση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Το έγγραφο αναφέρεται στο πως οι ΗΠΑ «έχασαν» τη «μάχη της πληροφόρησης» στη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ καθώς οι ανταποκρίσεις τροφοδοτούσαν το αντιπολεμικό κίνημα μέσα στις ΗΠΑ. Σήμερα ο στόχος είναι «η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συνεργασία ανάμεσα στα μέσα και τις ένοπλες δυνάμεις...η επιτυχημένη εμπλοκή των μέσων μπορεί...να παράγει και διατηρήσει την διεθνή και εσωτερική υποστήριξη» για τον πόλεμο, ότι μπορεί «να επαναπρογραμματίσει την μαζική συνείδηση» για να συνεχιστεί αυτή η υποστήριξη.

Ενα άλλο σχέδιο που εξετάζουν οι ΗΠΑ είναι η εξαπόλυση ενός αιματοβαμένου εμφύλιου πολέμου στο Ιράκ. Μερικοί αμερικάνοι στρατηγοί κοιτάνε την «επιτυχία» τους στο Αφγανιστάν και ψάχνουν να βρουν μια ντόπια δύναμη στο Ιράκ σαν τη Βόρεια Συμμαχία του Αφγανιστάν. Βέβαια, ο πόλεμος στο Αφγανιστάν κάθε άλλο παρά επιτυχία μπορεί να χαρακτηριστεί ενώ παράλληλα η πολιτική, κοινωνική και στρατιωτική κατάσταση στο Ιράκ είναι εντελώς διαφορετική.

Και όμως πρόσφατα οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς αποκάλυψαν τις συζητήσεις που διεξάγονται στα αμερικάνικα επιτελεία για τη «δυνατότητα χρησιμοποίησης των 30.000 ένοπλων Κούρδων στο βορρά σε ενδεχόμενη επίθεση ενάντια στο καθεστώς της Βαγδάτης». Οι ίδιες συζητήσεις γίνονται για το αν θα «ενθαρρυνθούν» περίπου 10.000 σιίτες μουσουλμάνοι στο νότο να αναλάβουν ένοπλη δράση.

Εμφύλιος

Ενας εμφύλιος πόλεμος που θα περιλαμβάνει αυτές τις δυνάμεις θα είναι ιδιαίτερα βάρβαρος. Δεκάδες χιλιάδες αθώοι θα βρουν το θάνατο. Οι κουρδικές οργανώσεις στο βόρειο Ιράκ είναι διχασμένος και πολλές φορές μέχρι πρόσφατα έχουν συγκρουστεί ένοπλα μεταξύ τους.

Επίσης ο εμφύλιος πόλεμος μπορεί να οδηγήσει σε μια γενικότερη περιφερειακή σύγκρουση με ανυπολόγιστες συνέπειες. Κάποιες κουρδικές οργανώσεις στηρίζονται από το Ιράν που διαθέτει επίσης δεσμούς με τις σιίτικες μουσουλμανικές οργανώσεις στο νότο. Είναι πολύ πιθανό ότι και η Τουρκία θα επέμβει. Είναι ένας από τους βασικούς συμμάχους των ΗΠΑ, αλλά έχει τη δική της ατζέντα. Οι πετρελαιοπηγές στα βόρεια του Ιράκ είναι το σημείο τριβής.

Οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς αναφέρουν «Οι ΗΠΑ δεν θέλουν να δουν τους Κούρδους να κινούνται λίγο νοτιότερα και να καταλαμβάνουν τις πλούσιες σε πετρέλαιο πόλεις της Μοσούλης και του Κιρκούκ. Παρόλα αυτά υπάρχουν ενδείξεις ότι οι Κούρδοι θα προσπαθήσουν να κάνουν ακριβώς αυτό». Αυτό το ενδεχόμενο, σημειώνει η εφημερίδα «τροφοδοτεί τις φημολογίες ότι δυνάμεις της τουρκικής κυβέρνησης θα επέμβουν για να εξασφαλίσουν τη Μοσούλη όπου παραδοσιακά περιλαμβάνει ένα μεγάλο τουρκμενικό πληθυσμό».

Λίγες μέρες πριν, την Τρίτη 5 Νοέμβρη, το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα του Μπους σημείωσε μια εκλογική νίκη ιστορικής σημασίας. Από τη δεκαετία του '30 είχε να δει πρόεδρος το κόμμα του να αυξάνει τις έδρες του και στη Γερουσία και στο Κογκρέσο. Οι Ρεπουμπλικάνοι θέλουν τώρα να προωθήσουν ακάθεκτοι περισσότερες φοροαπαλλαγές για τους πλούσιους, τη δημιουργία του Υπουργείου για την Ασφάλεια της Πατρίδας, και την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών.

Τουλάχιστον έτσι θέλουν να βλέπουν τα πράγματα. Ευτυχώς δεν θα είναι τόσο εύκολο γι' αυτούς. Το 1994 οι Ρεπουμπλικάνοι είχαν σημειώσει μια παρόμοια εκλογική επιτυχία στις εκλογές για το Κογκρέσο. Ο Νιουτ Γκίνγκριτς που ήταν το κεντρικό πρόσωπο αυτής της επιτυχίας δήλωνε ότι είναι η αρχή της «Ρεπουμπλικανής Επανάστασης». Το αστέρι του έλαμψε μόλις για δυο χρόνια και σήμερα είναι ένας κουρασμένος και κυνικός πολιτικός αναλυτής.

Δυο παράγοντες έπαιξαν ρόλο στη νίκη του Μπους. Η συμμετοχή στις εκλογές έπεσε στα πιο χαμηλά επίπεδα. Στην Πολιτεία της Νέας Υόρκης ψήφισε μόλις το 32,4% των εγεγγραμμένων. Παρόμοια ήταν τα ποσοστά και στις υπόλοιπες περιοχές της χώρας. Ο δεύτερος παράγοντας περιγράφτηκε παραστατικά από τον εκπρόσωπο της Εκλογικής Επιτροπής της Πολιτείας που είπε μιλώντας για τον υποψήφιο κυβερνήτη του Δημοκρατικού Κόμματος στη Νέα Υόρκη: «Δεν ενθουσίασε κανένα. Κανείς δεν ενθουσίασε κανέναν».

Ηταν αδύνατο να καταλάβει κανείς τι ακριβώς υποστήριζαν οι Δημοκρατικοί σ' αυτές τις εκλογές. Ο Μπους ήταν ευάλλωτος και στο ζήτημα του πολέμου και στο ζήτημα της οικονομίας. Οι δημοσκοπήσεις έδειχαν ότι το 59% των ψηφοφόρων ανησυχούσε για την οικονομία και μόλις το 6% για τα «όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ». Και όμως οι Δημοκρατικοί δεν αμφισβήτησαν τον πόλεμο που ετοιμάζει ο Μπους ούτε και παρουσίασαν κάποιο διαφορετικό οικονομικό πρόγραμμα.

Είναι σίγουρο ότι ο Μπους θα βρει μπροστά του μεγάλη αντίσταση. Η πλειοψηφία των Αμερικανών είναι αντίθετοι σε ένα ακόμα πόλεμο στο Ιράκ. Αντιπολεμικές πρωτοβουλίες ξεπηδούν σε κάθε γωνιά της χώρας. Μετά τα σκάνδαλα των μεγάλων εταιριών όπως αυτό της Ενρον πέρσι, ο κόσμος αντιμετωπίζει τα αφεντικά με περιφρόνηση.

Το Κόμμα των Πράσινων δεν τα πήγε καλά στις εκλογές. Ομως ο Ραλφ Νεϊντερ θα συνεχίσει να συσπειρώνει χιλιάδες που θέλουν να παλέψουν ενάντια στην πολιτική του Μπους και ίσως ξαναβάλει υποψηφιότητα για πρόεδρος το 2004. Πρόσφατα σε μια συγκέντρωση 2.000 ατόμων στη Γουόλ Στρήτ δήλωσε ότι «πολλά λεωφορεία γεμάτα από τραπεζίτες της Γουόλ Στριτ θα έπρεπε να φεύγουν απ-δω με προορισμό τη φυλακή για τ- λεφτά που έκλεψαν από τους αμερι-κάνους εργάτες». Με ένα αντιπολεμικό κίνημα που δυναμώνει και μια οικονομία που αδυνατίζει ο Μπους θα έκανε καλά να μην πανηγυρίζει.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΘΕΑΤΡΟ

"Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της"

Σατιρικό Θέατρο 22312940

Το «Σατιρικό» Θέατρο ανεβάζει το αριστούργημα του Μπρεχτ «Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της» σε σκηνοθεσία Δέσποινας Μπεμπεδέλη η οποία υποδύεται και τη Μάνα Κουράγιο. Το ίδιο έργο ανεβάστηκε από τον ΘΟΚ το 1977 μόλις τρία χρόνια μετά τον πόλεμο του 1974 με τους χιλιάδες νεκρούς, αγνοούμενους και πρόσφυγες κι από τις δύο πλευρές.

Εικοσιπέντε χρόνια μετά, και η συγκυρία στην περιοχή είναι ακόμη χειρότερη καθώς πυκνώνουν τα σύννεφα ενός πολέμου στο Ιράκ.

Με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία το 1933 στην Γερμανία, ο Μπέρτολτ Μπρεχτ (1898 - 1956), ο Μαρξιστής θεατρικός συγγραφέας που ήταν ήδη διάσημος με το έργο του «Η Όπερα της Πεντάρας», κατέφυγε στη Δανία. Οι Ναζί απαγόρευσαν αμέσως τα έργα του και μέσα σε λίγες βδομάδες μετά τη φυγή του, διέταξαν να καούν όλα τα βιβλία του. Το 1939, με το ξεκίνημα του Β' Παγκ. Πολέμου, έγραψε το «Μάνα Κουράγιο». Αρχικά ξεκίνησε να το γράφει στην προσπάθεια να αποτρέψει τους Σκανδιναβούς από του να μπουν στον πόλεμο όμως σύντομα εξελίχτηκε σε μια επίθεση ενάντια σε όλους τους πολέμους. Το έργο αυτό σήμερα θεωρείται κατά γενική ομολογία σαν ένα από τα μεγαλύτερα αντιπολεμικά έργα που γράφτηκαν ποτέ.

Η Άννα Φίρλιγκ, γνωστή με το όνομα Μάνα Κουράγιο, κεντρικός χαρακτήρας του έργου, δεν είναι μια συνηθισμένη ηρωίδα. Όπως έκανε συχνά στα έργα του ο Μπρεχτ, διηγείται την ιστορία του μέσα από τις εμπειρίες ανθρώπων που ο ίδιος είναι αντίθετος με τις ιδέες τους. Η Μάνα Κουράγιο ταξιδεύει μαζί με τα παιδιά της κατά μήκος της πολεμικής ζώνης, πρώτα στην Σκανδιναβία κατά τη διάρκεια του πολέμου ανάμεσα στην Πολωνία και τη Δανία, και μετά σ' ολόκληρη την έκταση που είναι σήμερα η Γερμανία, στη διάρκεια του Τριαντακονταετούς Πολέμου (1618-1648) που ρήμαξε την Ευρώπη.

Πρόκειται για μια γυρολόγισσα που με τον αραμπά της, μαζί και τα τρία παιδιά της, περιφέρεται στα πεδία των μαχών της ρημαγμένης Ευρώπης. Πουλάει τρόφιμα, ποτά και βασικές προμήθειες στα αντίπαλα στρατόπεδα για να επιβιώσει και να προστατεύσει τα παιδιά της. Αυτή η πλευρά της προκαλεί την συμπάθεια μας. Ο Μπρεχτ όμως δεν μας θέλει να αγνοήσουμε την άλλη της πλευρά. Η Μάνα Κουράγιο μιλά για τον πόλεμο σα να ήταν ευλογία και επιβιώνει σαν επιχειρηματίας εκμεταλλευόμενη τον πόλεμο. Με τον δικό της τρόπο κάνει δηλαδή εκείνο που κάνουν οι στρατοί: επιβιώνουν σε βάρος των άλλων.

Η Μάνα Κουράγιο αντιμετωπίζει με έναν ολωσδιόλου σκεπτικισμό τα ζητήματα του πολέμου, της πολιτικής και της θρησκείας. Ο κυνισμός της διέπεται από μια έντονη αίσθηση του χιούμορ — τα γεμάτα σαρκασμό αστεία της για τους άντρες, τους στρατηγούς και τους θεούς.

Το θέμα του έργου είναι απλό. Ο πόλεμος είναι μια μηχανή που συνθλίβει τους πάντες εκτός από εκείνους που βρίσκονται στην κορυφή. Η Μάνα Κουράγιο προσπαθεί να προφυλάξει τα παιδιά της από τα δεινά του πολέμου και κάνει το παν να εμποδίσει την στρατολόγηση των γιων της. Από την άλλη όμως η ίδια και η οικογένειά της ζουν από αυτόν τον πόλεμο. Από την αρχή κιόλας του έργου ένας λοχίας θα την προειδοποιήσει πως *«αν θέλεις από τον πόλεμο να ζήσεις, τον οβολό σου μην του τόνε στερήσεις»*. Ωστόσο, παρόλο που η Μάνα Κουράγιο «παίζει» σύμφωνα με τους κανόνες του παιχνιδιού (πολέμου) εντούτοις θα τιμωρηθεί πολύ αυστηρά καθώς και οι δύο στόχοι της θα ανατραπούν βίαια.

Χάνει το ένα μετά το άλλο και τα τρία παιδιά της για να καταλήξει στο τέλος του έργου μόνη χωρίς να της έχει απομείνει τίποτα εκτός από το αδάμαστο πνεύμα της.

Ο Μπρεχτ επιδίωκε στα έργα του πάντοτε και τον αιφνιδιασμό της πολιτικής συνείδησης του σκεπτόμενου θεατή. Μπορεί οι άνθρωποι να είναι θύματα μεγάλων ιστορικών διαδικασιών που τους συντρίβουν, όμως το τι κάνουν, ή τι δεν κάνουν, συμβάλλει σ' αυτή τη διαδικασία.

Για τον Μπρεχτ χρειάζεται να αντιδρούμε στη φρίκη που υπάρχει γύρω μας, όχι με το να παραδέρνουμε στον οίκτο, αλλά χρησιμοποιώντας το μυαλό μας για να σκεφθούμε πέρα από εκείνα τα γεγονότα που διαδραματίζονται πάνω στη σκηνή με τρόπο που να φεύγουμε από την παράσταση ικανότεροι να αλλάξουμε τον κόσμο. Ίσως στο έργο θα μπορούσαν να περιληφθούν κάποιες αναφορές υπό τη μορφή αστείων ή ίσως και μέρος του σκηνικού που να παραπέμπουν τους σημερινούς θεατές, ας πούμε, στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας ή του Αφγανιστάν. Είναι κάτι που ο Μπρεχτ δεν θα είχε ενδοιασμό να κάνει.

Διανύουμε μια δεκαετία στη διάρκεια της οποίας έγιναν 3 βάρβαροι πόλεμοι: στο Ιράκ το '91, στα Βαλκάνια το '99 και στο Αφγανιστάν πέρσι. Επιπλέον, συνεχίζεται ανελέητα εδώ και ένα χρόνο ο πόλεμος που έχει εξαπολύσει το Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους. Όλη αυτή η βαρβαρότητα κόστισε τη ζωή χιλιάδων αθώων, τον πόνο, την εξαθλίωση και την προσφυγιά σε εκατομμύρια απλούς ανθρώπους και ανυπολόγιστες καταστροφές υλικές και στο περιβάλλον. Πίσω από όλους αυτούς τους πολέμους βρίσκεται η ίδια ματοβαμμένη ιστορία του πετρελαίου και τα συμφέροντα των πολυεθνικών εταιρειών.

Στις 9 Νοέμβρη την στιγμή που ο ΟΗΕ έδινε το πράσινο φως στον Μπους για να προχωρήσει στον πόλεμό του στο Ιράκ ένα εκατομμύριο διαδηλωτές στη Φλωρεντία βροντοφώναξαν ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. Είδαμε τη μεγαλύτερη αντιπολεμική διαδήλωση που έχει γίνει ποτέ και που αποτελεί τη συνέχεια και εξέλιξη ενός παγκόσμιου κινήματος που γεννήθηκε πριν τρία χρόνια στο Σιάτλ και έφθασε στη Φλωρεντία μέσα από διάφορους σταθμούς. Για να δυναμώσει αυτό το κίνημα χρειάζεται τη συμβολή του καθενός που θέλει να σταματήσει η φρίκη και η βαρβαρότητα γύρω μας.

Από αυτή τη σκοπιά το ανέβασμα της Μάνας Κουράγιο από το «Σατιρικό» αποτελεί μια καίρια επιλογή. Πρόκειται για ένα έργο που αξίζει όλοι να δούμε.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

27/11: Ακτιβιστές ή επαναστάτες

4/12: 35 χρόνια απο το θάνατο του Τσέ

11/ 12: Πως φτάσαμε στο Δεκέμβρη του 1963

18/ 12: Ο απολογισμός μιας χρονιάς γεμάτης δράση.

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959 Fax. 22-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

85 χρόνια απο τη Ρώσικη ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Φέτος είναι η 85η επέτειος ενός από τα πλέον σημαντικά γεγονότα που έφερε το πάνω κάτω στον 20ο αιώνα. Ομως, δεν πρόκειται να μάθετε πολλά πράγματα γι' αυτό από τις εφημερίδες ή την τηλεόραση. Η επανάσταση του 1917 στη Ρωσία είναι ένα γεγονός που απεχθάνονται όσοι υπερασπίζουν αυτό το σύστημα που ζούμε. Και το απεχθάνονται επειδή το 1917 η πλειοψηφία των ανθρώπων πήραν τις ζωές τους στα χέρια τους. Βέβαια, οι ιστορικοί που είναι εχθρικοί στην επανάσταση υποστηρίζουν ότι το 1917 δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια συνωμοσία μιας χούφτας επαναστατών που αποκαλούνταν Μπολσεβίκοι.

Εργάτες και στρατιώτες διαδηλώνουν στην Πετρούπολη το 1917. Σε ένα απο τα πανώ που κρατούν γράφει "κάτω ο παλιός κόσμος"

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα. Η κοινωνική κρίση που επικρατούσε εκείνη την εποχή σήμαινε ότι ο εργαζόμενος λαός δεν άντεχε άλλο να συνεχίσει να ζει όπως ζούσε ως τότε. Ανθρωποι, που μέχρι πριν λίγα χρόνια γυρνούσαν περιφρονητικά την πλάτη τους σε κάποιον που πουλούσε μια μπολσεβίκικη εφημερίδα, άρχιζαν να σκέφτονται διαφορετικά. Αρχισαν να καταλαβαίνουν ότι για να κερδίσουν τα βασικά αιτήματα που είχαν -τρόφιμα για τους εργάτες στις πόλεις, γη για τους αγρότες, άμεσο σταμάτημα του πολέμου- έπρεπε να κάνουν μια επανάσταση.

Η εξέγερση που άρχισε στις αρχές του 1917 κορυφώθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες της 7 Νοέμβρη (25 Οκτώβρη με το παλιό ημερολόγιο). Μεγάλες ομάδες εργατών μαζί με ναύτες που είχαν ταχθεί με τη μεριά της επανάστασης κατέλαβαν τους σιδηροδρομικούς σταθμούς, τα οπλοστάσια και τις αποθήκες πυρομαχικών, τις τράπεζες, τα τηλεφωνικά και τηλεγραφικά κέντρα και τα τυπογραφεία στην Πετρούπολη. Ακόμα και εκείνοι που πρωτοστατούσαν στην υπεράσπιση του παλιού συστήματος, βρέθηκαν να έχουν ξεπεραστεί από την λαϊκή εξέγερση.

Ενας αμερικάνος δημοσιογράφος, ο Αλμπερτ Ρ. Ουίλιαμς, περιγράφει την αντίδραση των ειδικών στρατιωτικών σωμάτων που δουλειά τους ήταν η καταστολή κάθε εξέγερσης, των διαβόητων Λευκοφρουρών: "Τρέχουν να ξεφορτωθούν τα πηλίκια, τις ζώνες και τα ξίφη τους, γιατί κάθε παλιό τιμητικό σύμβολο εξουσίας έχει μεταβληθεί σε σύμβολο ντροπής και θανάτου", γράφει ο Ουίλιαμς. "Ενας αξιωματικός αρπάζει μια λερωμένη μπλούζα από μια κρεμάστρα και την φοράει γρήγορα σα μανιακός. Ενας λοχαγός βάζει την ποδιά ενός μάγειρα, βουτάει τα χέρια του στο αλεύρι και, όντας ήδη άσπρος από το φόβο του, γίνεται ο λευκότερος Λευκοφρουρός όλης της Ρωσίας". Το μόνο μέρος που αντιστεκόταν στην επανάσταση ήταν τα Χειμερινά Ανάκτορα, η κατοικία του πρώην Τσάρου.

Αντεξε μέχρι το τέλος της μέρας. Αναγκάστηκε να παραδοθεί όταν τα κανόνια στράφηκαν απειλητικά κατάπάνω του. Στην Μόσχα οι μάχες διάρκεσαν περισσότερο, αλλά σύντομα όλη η χώρα βρέθηκε στα χέρια των επαναστατών.

Την επόμενη μέρα από την εξέγερση της Πετρούπολης, ο επαναστάτης Βλαντιμίρ Λένιν μίλησε σε ένα συνέδριο αντιπροσώπων από τις εργατικές επιτροπές που είχαν δημιουργηθεί στη Ρωσία. Τις ονόμαζαν σοβιέτ. Ο αμερικάνος δημοσιογράφος Τζον Ριντ περιγράφει "τις θυελλώδεις ζητωκραυγές" γι' αυτόν τον ηγέτη που "φορούσε φθαρμένα ρούχα και τα παντελόνια του έρχονταν λίγο μακριά. Αν και δεν ήταν καθόλου επιβλητικός για να αποτελεί είδωλο, απολάμβανε την αγάπη και τον σεβασμό του κόσμου όσο λίγοι άλλοι ηγέτες στην ιστορία".

Τα νέα της επανάστασης απλώθηκαν ραγδαία. Δεν υπήρχε τηλεόραση για να αναμεταδίδει τις εικόνες της εργατικής εξουσίας. Ο παγκόσμιος τύπος εφεύρισκε όλων των ειδών τα ψέματα και τις διαστρεβλώσεις για να συκοφαντήσει την επανάσταση, με εξαίρεση μερικούς θαρραλέους και τίμιους δημοσιογράφους, όπως ο Τζον Ριντ. Παρόλα αυτά, το μήνυμα περνούσε παντού.

Ο Χάρι Μακσέιν, ένας μαχητικός μεταλλεργάτης στη Γλασκώβη, θυμάται: "Οταν ο Λένιν έριξε το σύνθημα 'όλη η εξουσία στα σοβιέτ', αυτό για μας σήμαινε ότι οι Μπολσεβίκοι είχαν ανακαλύψει ένα σύστημα εργατικής αυτοκυβέρνησης. Αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε τι εννοούμε με επανάσταση. Μέχρι τότε ξέραμε μόνο την εργατική εξέγερση. Τώρα μπορούσαμε να μιλάμε για εργατική εξουσία".

Στις αρχές του 1917, η Ρωσία βρισκόταν σε πόλεμο τουλάχιστον για δυόμισι χρόνια. Η διεφθαρμένη και ανίκανη κυβέρνηση του Τσάρου (του αυτοκράτορα) δεν μπορούσε άλλο ν' αντέξει τις πιέσεις μιας σύγκρουσης με χώρες που ήταν οικονομικά πιο αναπτυγμένες.

Το ηθικό του στρατού κατέρρευσε, ο κόσμος στα μετόπισθεν πεινούσε και ήταν αγανακτισμένος. Η σαρωτική αλλαγή ήταν αναπόφευκτη. Τον Φλεβάρη ξέσπασαν μια σειρά απεργίες. Σε αυτή τη φάση οι απλοί εργάτες βρέθηκαν πολύ πιο μπροστά από τους οργανωμένους επαναστάτες. Οι εργάτριες κλωστοϋφαντουργίας μιας περιοχής της Πετρούπολης κατέβηκαν σε απεργία, αν και η τοπική επιτροπή των Μπολσεβίκων τις συμβούλευε να μη το κάνουν. Ο Λέον Τρότσκι, ένας μεγάλος επαναστάτης, παρατηρούσε ότι οι γυναίκες ήταν πολύ πιο τολμηρές από τους άνδρες.

Τα Σοβιέτ

Οταν οι απεργίες εξελίχθηκαν σε λαϊκή εξέγερση, ο Τσάρος παραιτήθηκε. Φτιάχτηκε μια νέα Προσωρινή Κυβέρνηση, που πίστευε ότι η λύση στα προβλήματα της Ρωσίας είναι μια δυτικού τύπου κοινοβουλευτική δημοκρατία. Αλλά οι εργάτες κι εργάτριες ήξεραν ότι οι συζητήσεις και οι διαξιφισμοί στο κοινοβούλιο δεν πρόκειται να φέρουν ψωμί στα στομάχια τους. Γι' αυτό έφτιαξαν σοβιέτ -επιτροπές εργατών αντιπροσώπων. Στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις οι εργατικές επιτροπές αμφισβητούσαν την εξουσία των διευθυντών.

Το αποτέλεσμα ήταν να υπάρχουν τώρα δυο κυβερνήσεις. Η μια επιδίωκε να διαχειριστεί τη χώρα μέσα από τα κανάλια του παλιού διοικητικού μηχανισμού, η άλλη όμως εξασκούσε τον έλεγχο στα εργοστάσια και τους δρόμους. Ηταν μια κατάσταση σαν κι αυτή που οι μαρξιστές αποκαλούν "δυαδική εξουσία".

Οι εργάτες, έχοντας ήδη κάνει μια επανάσταση τον Φλεβάρη του 1917, δεν είχαν στο μυαλό τους ότι θα έκαναν και μια δεύτερη. Αρχικά στράφηκαν στα πιο μετριοπαθή σοσιαλιστικά κόμματα που υπόσχονταν ότι θ' ασκήσουν πιέσεις στη νέα Προσωρινή Κυβέρνηση. Αλλά οι νέοι κυβερνώντες δεν είχαν καμιά διάθεση να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των εργατών. Ολο το παλιό κοινωνικό οικοδόμημα συνέχισε να αποσυντίθεται. Στη διάρκεια του χρόνου πάνω από δυο εκατομμύρια στρατιώτες λιποτάκτησαν από το στρατό. Ολόκληρες μονάδες εγκατέλειπαν μαζικά τα στρατόπεδα, καταλάμβαναν ένα τρένο, σκαρφάλωναν στην οροφή και μέσα από τους εξαερισττήρες κατουρούσαν τους πλούσιους μέσα στα πολυτελή βαγόνια τους. Αυτοί οι στρατιώτες έφεραν ένα νέο επαναστατικό πνεύμα πίσω στα χωριά. Τα μέγαρα των τοπικών γαιοκτημόνων έγιναν στόχοι επιθέσεων και καταστροφών από τους χωρικούς.

Οι Εργάτες

Το ερώτημα ήταν, σε μια τέτοια κατάσταση ποιος μπορεί να δώσει διέξοδο στην κοινωνική κρίση; Ηταν μια μάχη που όλο και οξυνόταν. Από τη μια πλευρά, οι γαιοκτήμονες και τα αφεντικά των εργοστασίων με την υποστήριξη των δυνάμεων του κράτους και από την άλλη, οι οργισμένοι εργάτες. Σε μερικά εργοστάσια οι εργάτες αυτό που απλά έκαναν ήταν να βάλουν το αφεντικό σε ένα καροτσάκι και να τον πάνε έξω από την πύλη.

Οι δεξιοί αξιωματικοί του στρατού επιχείρησαν να κάνουν ένα πραξικόπημα. Αλλά το πραξικόπημα απέτυχε γιατί οι εργάτες αντιστάθηκαν. Οι σιδηροδρομικοί έστελναν αλλού τα τρένα με το στρατό των δεξιών στρατηγών και σαμπόταραν την απόπειρα πραξικοπήματος.

Υπήρχαν τρία σοσιαλιστικά κόμματα με επιρροή. Από αυτά τα κόμματα κυρίαρχο αναδείχτηκε το πιο μαχητικό, οι Μπολσεβίκοι. Στις αρχές του 1917 είχε περίπου 4.000 μέλη, στα τέλη του χρόνου περίπου 250.000.

Κανείς δεν γνώριζε τα ακριβή νούμερα. Τα μέλη των Μπολσεβίκων είχαν καλύτερα πράγματα να κάνουν από το να κρατούν λίστες με το πόσοι είχαν κάρτα μέλους. Σε μια πόλη το κόμμα μεγάλωσε από δέκα μέλη σε 5.000! Τον Ιούλη του 1917 οι Μπολσεβίκοι είχαν 41 εφημερίδες και περιοδικά. Κι όμως, οι ηγέτες τους διώκονταν, συλλαμβάνονταν, φυλακίζονταν. Ηταν προφανές ότι κανείς δεν αποφάσιζε να οργανωθεί στο μπολσεβίκικο κόμμα με στόχο να κάνει ...καριέρα. Και δεν ισχύει ότι οι Μπολσεβίκοι ήταν μια μονολιθική ομάδα που όλοι μαζί πηδούσαν όταν τους έλεγε ο Λένιν. Ο Λένιν χρειάστηκε να πολεμήσει σκληρά για να πείσει την ηγεσία του κόμματος, την κεντρική επιτροπή, ότι ήταν δυνατόν ν' αρχίζει να προετοιμάζεται για την κατάληψη της εξουσίας. Δεν υπήρχαν συζητήσεις πίσω από κλειστές πόρτες. Στους δρόμους οι εργάτες μπορούσαν να διαβάσουν την παμφλέτα του Λένιν με τίτλο "Μπορούν οι Μπολσεβίκοι να διεκδικήσουν την κρατική εξουσία;".

Ο Λένιν δεν ήταν ο αλάθητος δικτάτορας. Κι αυτός έκανε λάθη που χρειάστηκε να διορθωθούν από τους συντρόφους του.

Για παράδειγμα, ήθελε το κάλεσμα για την επανάσταση να γίνει στο όνομα του κόμματος. Κάτι τέτοιο, όμως, θα οδηγούσε στην καταστροφή, αφού πολλοί εργάτες και στρατιώτες δεν ταυτίζονταν ακόμα με τους Μπολσεβίκους.

Χρειάστηκε να τον πείσει ο Τρότσκι ότι η εξέγερση έπρεπε να γίνει στο όνομα των σοβιέτ, που εκπροσωπούσαν διαφορετικές τάσεις μέσα στο εργατικό κίνημα. Οι Μπολσεβίκοι δεν είχαν κανένα πρόβλημα να συνεργάζονται με άλλες πολιτικές ομάδες που μοιράζονταν μαζί τους τους ίδιους βασικούς στόχους. Ετσι, στην Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή που οργάνωσε τον ξεσηκωμό στην Πετρούπολη υπήρχαν τέσσερις αναρχικοί.

Ομως, όταν τον Οκτώβρη η Προσωρινή Κυβέρνηση άρχισε να οργανώνει σχέδια για να αποκρούσει την απειλή που προερχόταν από το ογκούμενο επαναστατικό κίνημα, η αξία ενός συγκεντρωτικού κόμματος που μπορούσε να αντιδρά γρήγορα και να συντονίζει τη δράση, αποδείχθηκε ανεκτίμητη. Σ' αυτή τη σύγκρουση, η Προσωρινή Κυβέρνηση κατέρρευσε μέσα σε λίγες ώρες και ο ηγέτης της, ο Κερένσκι, το έσκασε στη Δύση και τη δεκαετία του '60 μπορούσε να τον δει κανείς να κλαίει μόνος τη μοίρα του στο μπαρ της Οξφόρδης.

Η επανάσταση ήταν έμπνευση για τους εργαζόμενους όλου του κόσμου. Οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις βιάστηκαν να τελειώσουν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο για να στραφούν ενάντια στον κοινό εχθρό. Πάνω από δώδεκα ξένοι στρατοί εισέβαλαν στη Ρωσία για να βοηθήσουν τις αντιδραστικές δυνάμεις στο μακρύ εμφύλιο πόλεμο που ακολούθησε.

Μια από αυτές τις ιμπεριαλιστικές χώρες, η Γερμανία που ήταν σημαντική βιομηχανική δύναμη της εποχής, βρισκόταν συνεχώς στα πρόθυρα της επανάστασης από το 1919 ως το 1923. Ομως, από το Κομμουνιστικό Κόμμα αυτής της χώρας το οποίο φτιάχτηκε μετά την επανάσταση στη Ρωσία, έλειπε η εμπειρία, η πολιτική οξυδέρκεια και η αποφασιστικότητα των Μπολσεβίκων. Η επανάσταση στη Γερμανία χάθηκε.

Η ήττα στη Γερμανία οδήγησε στην απομόνωση το εργατικό κράτος στη Ρωσία. Η εργατική εξουσία άρχισε να εκφυλίζεται και τελικά ένας από τους μπολσεβίκους ηγέτες ο οποίος είχε παίξει ασήμαντο ρόλο το 1917, ο Στάλιν, σκαρφάλωσε στη κορυφή της ιεραρχίας.

Εστειλε στο θάνατο τους περισσότερους από τους παλιούς συντρόφους του και εγκαθίδρυσε ένα βάρβαρο, διεφθαρμένο καθεστώς που έθαψε στη λάσπη το ίδιο το όνομα του κομμουνισμού. Αλλά για όσους συνεχίζουν να πιστεύουν σε μια γνήσια εργατική εξουσία και στο σοσιαλισμό, ο Οκτώβρης του 1917 παραμένει ένα υπόδειγμα για το πώς μοιάζει μια επανάσταση. Οσο σύντομος κι αν ήταν ο θρίαμβός της, ήταν ένα παράδειγμα του τι συμβαίνει όταν εκατομμύρια απλοί εργαζόμενοι παίρνουν στα χέρια τους τον έλεγχο της δικής τους ζωής.

εργατικη δημοκρατια

ΤΟΥΡΚΙΑ

Η αντιπροσωπεία του Κοινωνικού Φόρουμ της Ισταμπούλ στην μεγάλη διαδήλωση στη Φλωρεντία

Στην ιδρυτική συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην Φλωρεντία συμμετείχαν αντιπρόσωποι από ολόκληρη την Ευρώπη. Ανάμεσα τους και το Κοινωνικό Φόρουμ της Ισταμπούλ. Συναντήσαμε την Yildiz, μέλος του Soyialist Isci, αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στη Τουρκία, και ηγετικό στέλεχος του Κ.Φ. της Ισταμπούλ. Της ζητήσαμε να μας δώσει την άποψή της για το αντικαπιταλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα που έχει αναπτυχθεί τόσο στην Ευρώπη, αλλά και στην Τουρκία και για τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών στη Τουρκία. Την συνέντευξη πήρε ο Κυριάκος Κοιλιάρης

Ενα οργισμένο ηφαίστειο

Ε.Δ.: Ενα εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν στην Φλωρεντία ενάντια στον πόλεμο και ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου, ποια η σημασία νομίζεις αυτής της διαδήλωσης;

Yildiz: Ήταν μια φοβερή διαδήλωση. Για πρώτη φορά στην ιστορία τόσος πολύς κόσμος, ένα ολόκληρο εκατομμύριο, διαδήλωσαν ενάντια σε ένα πόλεμο. Και οι διαδηλωτές δεν προέρχονταν μόνο από μια χώρα, αλλά από ολόκληρη την Ευρώπη και όχι μόνο. Προσωπικά νιώθω υπερήφανη που συμμετείχα σε αυτήν την διαδήλωση. Ήταν ένα τεράστιο βήμα προς τα εμπρός για το κίνημα. Όπως τόνισαν όλοι οι ομιλητές του Φόρουμ, η 11η του Σεπτέμβρη στα μάτια αρκετών, ακόμα και μελών του κινήματος, έμοιαζε να ήταν η ταφόπλακα για το κίνημα. Οι συζητήσεις για το αν το κίνημα θα προχωρήσει ή θα οπισθοχωρήσει πήραν οριστικό τέλος με την διαδήλωση στην Φλωρεντία. Η Φλωρεντία έδειξε ότι το κίνημα όχι μόνο προχωράει, αλλά και ωριμάζει πολιτικά υιοθετώντας και την πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Ε.Δ.: Πως χτίστηκε το Κοινωνικό Φόρουμ στην Τουρκία;

Yildiz: Ξεκινήσαμε πριν από οκτώ μήνες με μερικούς συντρόφους και κάποιο κόσμο που δεν ανήκε σε καμία οργάνωση. Και τώρα το φόρουμ όλο και μεγαλώνει. Μέχρι στιγμής στο φόρουμ συμμετέχουν 200 ανένταχτα άτομα και 20 οργανώσεις.

Πριν να ξεκινήσουμε για να πάμε στην Φλωρεντία, κάναμε πολλές ανοικτές συζητήσεις με θέματα από τον νεοφιλελευθερισμό, τον πόλεμο, μέχρι τις εκλογές. Προσπαθήσαμε να φέρουμε κοντά οργανώσεις που ενδιαφέρονταν για αυτά τα θέματα για να κτίσουμε το Κοινωνικό Φόρουμ της Ισταμπούλ.

Ε.Δ.: Ποια είναι τα σχέδια του Φόρουμ της Ισταμπούλ;

Yildiz: Προγραμματίζουμε μια μεγάλη διαδήλωση την 1η του Δεκέμβρη. Μέχρι τώρα έχουν δηλώσει συμμετοχή 86 οργανώσεις, ανάμεσά τους οργανώσεις από την αριστερά, οικολογικές όπως την Green Peace, τέσσερα από τα συνδικάτα δήλωσαν συμμετοχή και μερικές μικρές ισλαμικές οργανώσεις. Πιστεύουμε ότι θα έχουμε μια μεγάλη διαδήλωση, δείχνοντας έτσι ότι το Κοινωνικό Φόρουμ έχει επιρροή στην Τουρκία.

Ε.Δ.: Πόσο δυνατό είναι το αντιπολεμικό κίνημα στην Τουρκία;

Yildiz: Οι περισσότεροι άνθρωποι στην Τουρκία έδειξαν έμπρακτα ότι δεν θέλουν τον πόλεμο. Στις εκλογές τα δυο κόμματα που ήταν υπέρ να μπει η Τουρκία στον πόλεμο παρά το πλευρό των ΗΠΑ, για να πάρουν έδαφος από το Ιράκ, καταποντίστηκαν. Το φασιστικό κόμμα MHP και το ακροδεξιό κόμμα, το DHP πήραν αντίστοιχα 8% και 9%. Ενάντια στην επιλογή του πολέμου ψήφισαν το 80%.

Ε.Δ.: Πόσο εύκολο είναι να χτιστεί μια συμμαχία ενάντια στον πόλεμο και την παγκοσμιοποίηση στην Τουρκία;

Yildiz: Υπάρχουν πράγματι προβλήματα όταν προσπαθείς να φέρεις μαζί οργανώσεις από διαφορετικά πολιτικά φάσματα. Για παράδειγμα όταν οι ΗΠΑ επιτέθηκαν στο Αφγανιστάν, κάναμε πολλές διαδηλώσεις, και σε αυτές τις διαδηλώσεις οι οργανώσεις της αριστεράς προσπάθησαν να διαχωριστούν από τις ισλαμικές. Αυτήν την φορά προσπαθούμε να φέρουμε κοντά αυτές τις οργανώσεις για να σταματήσουμε την κυβέρνησή μας από το να μπει στον πόλεμο. Και αν θέλουμε να πετύχουμε αυτό πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι πάνω σε θέματα όπως είναι ο ιμπεριαλισμός και τα πραγματικά αίτια αυτού του πολέμου. Είμαστε ξεκάθαροι πως για να μπορέσουμε να εμποδίσουμε την συμμετοχή της κυβέρνησής μας στον πόλεμο χρειαζόμαστε την μέγιστη ενότητα, χρειαζόμαστε μια Φλωρεντία στην Τουρκία.

Ε.Δ.: Ο αναμφισβήτητος νικητής των εκλογών στις 3/11 στην Τουρκία ήταν το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΑΡ) του Ρετσέπ Ερντογάν. Πως ερμηνεύεις τα αποτελέσματα των εκλογών;

Yildiz: Η «κοινωνική έκρηξη» για την οποία τόσο πολύ ανησυχούσε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και ο Σύνδεσμος Εργοδοτών της Τουρκίας έκανε απειλητικά την εμφάνισή της με τα αποτελέσματα των εκλογών. Το έδαφος κάτω από τα πόδια των παραδοσιακών κομμάτων εξουσίας κατέρρευσε. Τα τρία κόμματα του συνασπισμού που κυβερνούσε την Τουρκία τα τελευταία τριάμισι χρόνια, ανάμεσά τους και το «Κόμμα Δημοκρατικής Αριστεράς» του πρωθυπουργού Ετζεβίτ, αποδεκατίστηκαν. Οι φασίστες, που πήρανε στις προηγούμενες εκλογές ένα απειλητικό 18% έπεσαν στα 8%.

Το ΑΚΑΡ που με το 35% των ψήφων, αναδείχτηκε σε πρώτο κόμμα, είναι ένα ισλαμικό κόμμα που μετά την «επανίδρυσή» του εμφανίζεται σαν ένα κεντροδεξιό, νεοφιλελεύθερο κόμμα — σαν μια μουσουλμανική εκδοχή της ευρωπαϊκής χριστιανοδημοκρατίας. Το ΑΚΑΡ, όμως, δεν χρωστάει την επιτυχία του ούτε στις ισλαμικές του ρίζες, ούτε στην αποδοχή των προγραμμάτων του ΔΝΤ. Αντίθετα, ο περισσότερος κόσμος το ψήφισε με την ελπίδα ότι θα αποτελέσει μια εναλλακτική λύση στην δουλική υποταγή της προηγούμενης κυβέρνησης στις επιταγές του ΔΝΤ. Και παρόλο που η ηγεσία του έκανε ότι μπορούσε για να μην τρομάξει και δυσαρεστήσει το μεγάλο κεφάλαιο, στα μάτια του κόσμου φαντάζει σαν ένα κόμμα που αντιτίθεται στο ΔΝΤ. Η γλώσσα και προπαγάνδα της βάσης του κόμματος ήταν πολύ πιο ριζοσπαστική από τις επίσημες θέσεις. Αυτή η αντίφαση θα δημιουργήσει τεράστια προβλήματα στο κόμμα όταν αρχίσει να γίνεται φανερό ότι δεν έχει πρόθεση να αντιταχθεί στην πολιτική του ΔΝΤ.

Ο λόγος για τον οποίο τόσα πολλά κόμματα έμειναν έξω από την βουλή είναι το εθνικό όριο του 10% του τούρκικου εκλογικού νόμου που μπήκε για δυο λόγους: για να εξασφαλίσει πιο σταθερές κυβερνήσεις, από τη μια, και για να αποκλείσει την είσοδο στη Βουλή των κουρδικών κομμάτων. Το DEHAP — το ψηφοδέλτιο συνεργασίας που έχει σαν βάση του το κουρδικό κόμμα HADEP έμεινε έξω παρόλο που πήρε 6,2%. Με άλλα λόγια από τα 41 εκατομμύρια των ψηφοφόρων μόνο τα 17 «εκπροσωπούνται» με κάποιον βουλευτή στο νέο κοινοβούλιο.

Ο ένας σχεδόν στους δυο ψηφοφόρους χρησιμοποίησε τις εκλογές για να «μαυρίσει» το ΔΝΤ. Τα κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού — της κυβέρνησης που εφάρμοσε την πολιτική του ΔΝΤ, που έστειλε στην ανεργία, την φτώχεια και την απελπισία στα ύψη, κατάφεραν όλα μαζί να πάρουν μόνο 16%.

Ο λόγος που η άρχουσα τάξη της Τουρκίας κατέφυγε σε πρόωρες εκλογές ήταν αφενός για να μπορέσει να εφαρμόσει το πρόγραμμα «οικονομικής διάσωσης» του ΔΝΤ και για να μπορέσει απρόσκοπτα να συμμετάσχει στον πόλεμο που ετοιμάζει ο Μπους στο Ιράκ. Οι καπιταλιστές έλπιζαν πως οι κάλπες θα έβγαζαν μια ισχυρή κυβέρνηση, ικανή να περάσει με τα πιο αδίστακτα μέτρα αυτές τις βασικές της επιλογές. Τα αποτελέσματα διέψευσαν τώρα όλες τους τις ελπίδες.

Κανένας δεν μπορεί να προβλέψει σήμερα τι θα γίνει το επόμενο διάστημα στην Τουρκία. Το βέβαιο είναι ότι η περίοδος της πολιτικής αστάθειας δεν φαίνεται να κλείνει ενώ η οργή από τα κάτω θα συνεχίσει να φουντώνει.Ε.Δ.: Τι πιστεύεις οτι θα γίνει, θα μπει η Τουρκία στον πόλεμο με το Ισλαμικό κόμμα τώρα στην εξουσία;

Yildiz: Ο κόσμος στην Τουρκία είναι σχεδόν 100% ενάντια στον πόλεμο του Μπους στο Ιράκ. Το ΑΚΑΡ δεν έχει πει λέξη για τον πόλεμο. Όλοι όμως, στην Τουρκία πιστεύουν ότι η νέα κυβέρνηση θα αρνηθεί να πάρει μέρος στον πόλεμο. Οι ηγέτες του Ισλαμικού κόμματος δήλωσαν πριν από τις εκλογές ότι δεν θα πήγαιναν ενάντια στην θέληση των ΗΠΑ και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Όμως ο κόσμος που τους ψήφισε είναι εναντίον του πολέμου και του ΔΝΤ.

Υπάρχει μεγάλη οικονομική κρίση στην Τουρκία. Δέκα εκατομμύρια είναι άνεργοι. Είκοσι εκατομμύρια ζουν κάτω από το όριο φτώχειας, και πάρα πολύς κόσμος δεν έχει την δυνατότητα να αγοράσει ψωμί!

Η πλειοψηφία του κόσμου ψήφισε αυτό το κόμμα προσβλέποντας στην αλλαγή. Πιστεύω ότι αυτός ο κόσμος θα βάλει πίεση πάνω στην κυβέρνηση να μην πάει στον πόλεμο. Βέβαια το αν θα συμμετάσχει στον πόλεμο θα έχει να κάνει και με τις υποσχέσεις των ΗΠΑ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης που θα το κάνει ακόμα πιο δύσκολο για την Τουρκία να πει όχι στον Μπους. Όμως πιστεύω ότι η πίεση από τα κάτω θα είναι πολύ μεγάλη και εκεί είναι η ελπίδα για να σταματήσουμε τον πόλεμο και τα σχέδια του ΔΝΤ.